



ת"ד 1170/05/08 - מדינת ישראל נגד אהוד צבי רוזנר

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 1170-05-08 מדינת ישראל נ' רוזנר

בפני כבוד השופטת עדי במביליה - אינשטיין
מאשימה מדינת ישראל
נגד אהוד צבי רוזנר
נאשם
נימוקי הכרעת דין

הנאשם זוכה מחמת הספק.

רקע והצגת המחלוקת:

1. בכתב האישום יוחסו לנאשם עבירות של **נהיגה בחוסר זהירות** בהתאם לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, **התנהגות הגורמת נזק** בהתאם לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וכן **אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה** בהתאם לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. בתאריך 6.3.07 בשעה 19:00 לערך, בכפר תבור, נהג הנאשם ברכב פרטי ברחוב קק"ל, מכוון כללי האצטדיון לכוון כללי בנק הפועלים. בצומת האצטדיון החל הנאשם בפנייה שמאלה לרחוב השקמים. במהלך הפנייה, ארעה ההתנגשות בין רכב הנאשם לבין אופנוע בו נהג מר עידו הירש.

תוצאות התאונה קשות מהכיל. עידו הירש, שהיה אז נער כבן 19 שנים בלבד, נפגע פגיעה רב מערכתית, לרבות בראשו, עבר סדרת ניתוחים להצלת חייו, נותר מחוסר הכרה כשנה וחצי, ומאז לוקה בעיוורון, נעזר בכסא גלגלים עקב שיתוק מלא בצדו השמאלי של גופו ותפקוד לקוי של הגפיים בצדו הימני של גופו. עידו תלוי תלות מלאה באחרים, מטופל תרופתית, לרבות באמצעות קנאביס רפואי, ומקבל טיפולי פיזיותרפיה, הידרותרפיה ועוד.

עד כאן העובדות שאינן שנויות במחלוקת.

3. המחלוקת העיקרית נוגעת לאחריות להתרחשות התאונה.

בהתאם לכתב האישום ולטיעוני התביעה בסיכומיה, יש להרשיע את הנאשם בדין בהיותו אחראי לקרות התאונה,



זאת משום שנהג בחוסר זהירות וללא תשומת לב מספקת לתנאי הדרך ולתנועה בה, ובהגיעו לצומת האצטדיון פנה שמאלה מבלי לתת זכות קדימה לתנועה הבאה ממול, ובכך חסם דרכו של האופנוע בו נהג עידו הירש, שהגיע מהכוון הנגדי, והתנגש בו.

מנגד, טענה ההגנה בסיכומיה כי יש לזכות את הנאשם משום שהתביעה לא עמדה בנטל ההוכחה בפלילים ביחס להוכחת אחריות הנאשם לקרות התאונה. ההגנה הפנתה להמלצת הבוחן המשטרתי לסגור את התיק כנגד הנאשם והוסיפה כי האחריות לקרות התאונה רובצת על כתפיו של נהג האופנוע, שהגיע, לגישתה מכיוון שכונת השקדים שמדרום, לא ציית לתמרור "תן זכות קדימה" שניצב בכיוון נסיעתו, וכן נהג באופנוע שטח על כביש, במהירות מופרזת, בנהיגה "פראית ומסוכנת", בשעת לילה, ללא פנס תאורה קדמי, ללא קסדה, ללא מיגון, ללא צמיגים מתאימים, ללא מספר רישוי, ללא רישיון נהיגה מתאים לסוג הרכב, ללא ביטוח תקף וללא טסט, לאחר שביצע "שיפורים" באופנוע. לטענת ההגנה, קיימים מחדלי חקירה והעובדה שהרכב נהג ללא מיגון וקסדה, מנתקת את הקשר הסיבתי בין התאונה לבין חומרת הפגיעות שנגרמו לרכב.

4. ב"כ הצדדים הגישו סיכומים מלומדים, הנפרשים על פני עשרות עמודים. בית המשפט קרא את סיכומי הצדדים במלואם, אך מסיבות מובנות, צוינו בהכרעת הדין עיקרי הטיעונים בלבד.

דין:

6. כפי שצוין, המחלוקת בין הצדדים נוגעת לאחריות לקרות התאונה. לשם הכרעה במחלוקת, נדרש בית המשפט לדון תחילה בסוגיות הבאות: מקום האימפקט, מהירות נסיעת האופנוע עובר לתאונה, מיקום הנזקים בכלי הרכב, כוון הגעת האופנוע, כוון הטלת גופו של הנפגע ומיקומו הסופי, שדה הראיה במקום ומתי נכנס האופנוע לשדה הראיה של הנאשם, להתנהגות הנפגע וליכולת הנאשם למנוע את התאונה. **אדון בסוגיות כסדרן.**

7. לבד מן הנפגע והנאשם, אין עדי ראיה לתאונה, אולם שני הצדדים נעזרו במומחים ביחס לסוגיות השנויות במחלוקת. מטעם התביעה העידו: הנפגע, מר עידו הירש; הבוחן רס"מ אלכסנדר גיסיס; המומחה סנ"צ נועם בגינסקי; רס"מ פואז עלואן; רס"מ בוריס צ'רנובלסקי. מטעם ההגנה העידו: הנאשם; המומחה מר דורון פת; המומחה מר דורי רובינשטיין; גב' אראלה שפר מוסל; מר אורי ישראל; מר רונן לוי.

(א) מקום האימפקט

8. **הנפגע עידו הירש:**

בעדותו מסר עידו כי נהג בצדו הימני של נתיב נסיעתו בלבד. העד לא נשאל אודות מקום האימפקט, אך תיאור זה שמסר, ביחס לנתיב נסיעתו, אינו מתיישב עם עדויות המומחים, אף מטעם התביעה. כל המומחים תמימי דעים כי האימפקט אירע בצד השמאלי של נתיב האופנוע, 10 ס"מ לפני קו ההפרדה שבאמצע הכביש, כשאפשר שהכידון



אף סוטה לנתיב נסיעת הנאשם.

9. **הנאשם:** הנאשם בעדותו בבימ"ש, בהודעותיו ת/8 ות/10 ובסימון ע"ג ת/10א, מסר כי התאונה **התרחשה בתחילת פנייתו שמאלה**, בחלקו השמאלי של נתיב נסיעת האופנוע, כשרכב הנאשם היה בהטיה לעבר רח' השקמים. לדבריו, לאחר האימפקט המשיך רכבו לנסוע מעט קדימה עד שנעצר במיקומו הסופי. אמרתו מתיישבת עם כוון נסיעתו בעת הפנייה, עם סימן המריחה בכביש ועם ההתנגשות במהלך נסיעה, שבכוחה להסיט את הרכב מעט שמאלה למיקומו הסופי. הנאשם לא ראה מהיכן הגיע הרכב אך לאחר המכה, הבחין באופנוע מימין לרכבו.

10. **מר עידו הירש:** בעדותו בבימ"ש מסר כי נהג כל העת מצדו **הימני** של נתיב נסיעתו. תיאור זה נסתר בממצאי הזירה, בעדות הבוחן, בעדות מומחה התביעה בגיינסקי ובעדות מומחה ההגנה פת.

11. **הבוחן אלכסנדר גייס:**

א. כעולה מן הסקיצה ת/2, מהתרשים ת/4, מתמונות ת/1 ומדו"ח בוחן סעיף 9, איתר הבוחן על הכביש, בזירת התאונה, **סימן מריחה**, וקבע כי נוצר ע"י **צמיג אחורי** של האופנוע.

ב. אין מחלוקת בין הצדדים, וכך עולה מן הסקיצה ותמונות זירת התאונה, כי הכביש מחולק לשני מסלולים מנוגדים וביניהם קו הפרדה לבן.

ג. מיקום סימן המריחה, כך לפי התרשים והמדידות המפורטות בסקיצה, הנו 4.90 מ' מן המדרכה הימנית בכוון נסיעת האופנוע. רוחב הנתיב 5 מ'. דהיינו, 10 ס"מ מקו ההפרדה הלבן שבאמצע הכביש.

ד. בסעיף 9 לדו"ח **הבוחן** נרשם כי לאור סימן המריחה ניתן לקבוע את "אזור התאונה", אך לא את מקום האימפקט המדויק. העד חזר על כך **בעדותו** מיום 4.1.11 עמ' 7 ש' 15-17:

"לא יכול לקבוע מקום אימפקט מדויק. אזור ההתנגשות באמצע הכביש. אני מזהה את אזור ההתנגשות לפי מריחות הצמיגים שמצאתי בכביש והוא מגלגל אחורי של האופנוע... אני מסמן בעיגול בעט שחור את אזור ההתנגשות לפי סימני המריחה".

ה. כאמור, סימן המריחה, שנוצר ע"י גלגל אחורי של האופנוע, אותר 10 ס"מ מקו ההפרדה הלבן, בתוך נתיב נסיעת האופנוע. למרות זאת, בעדותו עמ' 34 ש' 32 ועמ' 35 ש' 6, הבהיר הבוחן כי לא ניתן לקבוע באיזה מרחק נסע האופנוע מהמדרכה הימנית בהעדר מידע בדבר מיקום הגלגל הקדמי של האופנוע: "הגלגל האחורי 4.90 מ' והגלגל הקדמי לא מצאתי מריחות שלו ולכן לא אוכל לקבוע".

ו. הבוחן נתבקש להציב את האופנוע בקו ההתקדמות שלו, אך השיב: **"אני לא יודע בדיוק איך הם התנגשו ולכן לא יכול לעשות זאת באופן מדויק"** (עמ' 34 ש' 25-27).



ז. **אזור ההתנגשות**, כפי שסימן העד בעדותו בבימ"ש, על גבי תרשים ת/4, הוא מאחורי מקום עצירתם הסופי של שני כלי הרכב המעורבים, באמצע הכביש, **חלקו בתוך נתיב נסיעת הנאשם וחלקו בנתיב נסיעת האופנוע** (השוו: גרסת הנאשם לפיה החל בביצוע פנייה שמאלה).

בדו"ח הבוחן סעיף 14 נרשם: "ההתנגשות בין אופנוע לפרטית קרתה בנתיב השמאלי בכוון נסיעת האופנוע". יובהר כי הנתיב השמאלי הנו נתיב נסיעת הנאשם.

בחקירה החוזרת מסר הבוחן "בזמן ההתנגשות לדעתי האופנוע היה במצב של החץ הכחול שציירתי בנ/4" (נ/2, נ/4, עדותו עמ' 36 ש' 7 וגם בעמ' 39 ש' 14 לפרו'). אעיר, כי החץ צויר בחלקו על נתיב הנאשם.

ח. הנה כי כן, הבוחן לא קבע את "מקום האימפקט" אלא "אזור", במרכז הכביש, החל מחלקו השמאלי של נתיב נסיעת הנפגע ועד חלקו הימני של נתיב נסיעת הנאשם. אזור האימפקט נקבע לפי סימן מריחה שנגרם מגלגל אחורי של האופנוע ואין אינדיקציה למיקום הגלגל הקדמי בזמן ההתנגשות.

11. מומחה התביעה מר נועם בגיינסקי:

א. מר בגיינסקי לא בדק את זירת התאונה בזמן אמת, אלא נכנס לתמונה מספר שנים לאחר התאונה. אין מחלוקת בין הצדדים כי זירת התאונה השתנתה בפער הזמנים האמור.

ב. מומחה התביעה רשם בחוות דעתו ת/15 עמ' 9-10 כי **סימן המריחה** של הגלגל **האחורי** של האופנוע מצביע על **מיקומו בזמן ההתנגשות**.

ג. במהלך עדות העד בבית המשפט, שינה גרסתו וטען כי **סימן המריחה** נגרם ע"י צמיג **קדמי**: "יש לי טעות, כתבתי שעושה את זה הגלגל האחורי אבל מי שעשה את מריחת הצמיג - הגלגל הקדמי. אני בטוח בזה... לדעתי **הבוחן טועה** וזה הגלגל הקדמי עשה את סימן מריחת הצמיג. לא ציינתי את זה בחוות דעתי שהבוחן טועה" (עמ' 106, ש' 17-22).

ד. לפי קביעתו, בזמן האימפקט "**הרוכב פשוט רכב בחלק השמאלי של נתיבו**". כך הוא הגיע עם הגלגל האחורי למיקום של 4.90 מ' מהמדרכה הימנית בכוון נסיעתו, קרי: 10 ס"מ בלבד מימין לקו ההפרדה הלבן (עדות עמ' 109 ש' 7-15). לאור רוחב האופנוע, אינו שולל שחלק מהכידון (להבדיל מגוף האופנוע) בלט לתוך נתיב נסיעת הנאשם (ת/15 עמ' 13).

ה. העד הסביר בת/15 ובעדותו, כי מיקומם הסופי של כלי הרכב אינו זהה למיקומם בעת האימפקט. בזמן האימפקט היה רכב הנאשם אחורה וימינה מהמיקום הסופי בו נמצא עומד. הפרטית החלה בפנייה שמאלה על-מנת להשתלב בנתיב נסיעתה מימין, לאחר הפנייה שמאלה, ורק בשל פגיעת האופנוע, הוסטה הפרטית מימין לשמאל, כך שמקום עמידתה הסופי היה מול הנתיב הנגדי שלאחר הפנייה שמאלה. בכך אישר הסבר הנאשם למיקומו הסופי מול נתיב היציאה מרח' שקמים, כשפנייתו בוצעה לעבר הנתיב המתאים.

ו. לדבריו, בעקבות פגיעת האופנוע, הרכב המשיך בנסיעה שמאלה לכוון רחוב השקמים, מה שגרם



לשבירת חזית האופנוע, התקדמות הרכב משכה את האופנוע בתנועת סיבוב ימינה, שגרמה לסימן המריחה ולהצמדות האופנוע לדופן ימין של הרכב (חוות דעתו ת/15 עמ' 9-11; עדותו בעמ' 95 ש' 20-33 ובעמ' 106 ש' 7-18, 23-24).

12. מומחה ההגנה דורון פת:

א. המומחה מציין כי **סימן המריחה של הגלגל האחורי של האופנוע מצביע על מקום האימפקט** שכן הוא מעיד על תפנית חדה של הגלגל האחורי שנגרמה בזמן ההתנגשות עם הפרטית. מר פת העיד כי מקום **סימן המריחה** הוא מיקום הגלגל **האחורי** של האופנוע בזמן האימפקט, כשהגלגל הקדמי 1-1.5 מ' לפניו. (פרוטוקול עדותו עמ' 56 ש' 21-19; עמ' 60 ש' 30 עד עמ' 61 ש' 13; עמ' 62 ש' 4-20; עמ' 133 ש' 19-21).

ב. מר פת חיווה דעתו כי תזת התביעה, לפיה הנפגע נסע ישר על רחוב קק"ל, כשהגלגל האחורי מצוי במרחק של 10 ס"מ מקו ההפרדה הלבן, מובילה למסקנה שהנפגע נהג כשחלקו השמאלי של האופנוע נמצא בתוך הנתיב הנגדי, הוא נתיב נסיעת הנאשם, כיון שרוחב האופנוע, על כל חלקיו, הנו 60-70 ס"מ (עמ' 63 ש' 20-23). מר פת הפנה לסימון אזור האימפקט בתרשים ת/4 ע"י הבוחן גיסס וטען כי יתכן שהגלגל הקדמי של האופנוע משמאל לאזור שסומן, ובתוך נתיב נסיעת הנאשם (עמ' 58 ש' 10-6).

ג. מר פת הסכים עם הקביעה לפיה ברגע ההתנגשות, הייתה הפרטית בתחילת תפנית שמאלה ובנסיעה, כשגלגליה מופנים שמאלה, ולכן ממקום האימפקט המשיכה הפרטית לנסוע מספר מטרים קדימה ולשמאל עד שנעצרה (עמ' 59 ש' 7-8).

13. הנה כי כן, אין מחלוקת כי מיקומם הסופי של כלי הרכב נובע מכך שהפרטית המשיכה בנסיעה לאחר האימפקט למרחק קצר והאופנוע עמה, תוך שהוא מסתובב וגורם בכך לסימן מריחת צמיג האופנוע 10 ס"מ לפני קו ההפרדה שבאמצע הכביש. הבוחן המשרתי ומומחה ההגנה מר פת טענו כי מדובר בסימן שנגרם ע"י גלגל אחורי, בעוד המומחה בגיינסקי סבר כי נגרם ע"י גלגל קדמי. לאחר עיון ובשים לב לכך שמר בגיינסקי לא ביקר בזירת התאונה במועד התרחשותה אלא שנים לאחר מכן, לא בדק את האופנוע, העיד תחילה כי סימן המריחה נגרם ע"י גלגל אחורי, דבר שרשם גם בחו"ד כתובה, ורק בהמשך עדותו בבימ"ש טען שמדובר בטעות וביקש לתקנה, הנני מעדיפה גרסתם של הבוחן ומר פת וקובעת כי סימן המריחה נוצר ע"י הגלגל **האחורי** של האופנוע.

14. הבוחן סבר שסימן המריחה משקף אזור אימפקט ולא ניתן לקבוע מקום אימפקט מדויק. לפי שאר המומחים משקף סימן המריחה את מקום האימפקט. הנני מעדיפה עדות הבוחן לפיה לא ניתן לקבוע "נקודת" אימפקט על סמך מיקום גלגל אחורי של האופנוע, אלא "**אזור**" אימפקט בלבד, שכן אין חולק כי ההתנגשות ארעה בין הגלגל **הקדמי** של האופנוע לבין הרכב, ולא הוכחו זווית הפגיעה וזווית עמידת האופנוע ביחס לרכב בעת שנוצר סימן המריחה. העובדה שהסימן נוצר במהלך **הסתובבות** האופנוע מהווה קושי נוסף בהקשר זה.



15. מר פת העלה אפשרות לפיה האימפקט אירע בתוך נתיב נסיעת הנאשם, והבוחן המשטרתי לא רק שלא שלל אפשרות זו אלא גם סימן ע"ג התרשים ת/4 את אזור האימפקט ככולל גם את החלק הימני של נתיב נסיעת הנאשם. למרות האמור, הנני קובעת כי האימפקט אירע על נתיב נסיעת האופנוע, בחלקו השמאלי של אותו נתיב, וזאת משום שלממצאים בזירת התאונה מצטרפת עדות הנאשם לפיה החל כבר את פנייתו שמאלה בעת האימפקט, אף שהיה בתחילתה. עדות הנאשם ממקדת את אזור האימפקט לחלקו השמאלי של נתיב נסיעת האופנוע.

(ב) מהירות נסיעת כלי הרכב:

16. **מר עידו הירש:** עידו מסר כי נהג ב"הילוך שני ולאט לאט...הילוך שני זה בערך 40-50 קמ"ש" (עמ' 140 לפרו' 28.12.14) והוסיף: "120 או 140 קמ"ש, זה לא יכול להיות. בחיים לא יכול להיות. נסעתי לאט לאט" (ע' 143). עוד מסר שאין ספידומטר באופנוע, אך כיון שהיה בהילוך שני עם "קצת גז" הסיק שנהג במהירות 30-50 קמ"ש (עמ' 172 ש' 4-9 לפרו' 15.3.15).

עידו הצהיר (עמ' 142 לפרו' 28.12.14): "בחיים לא נסעתי בפראות, לא עשיתי שטויות על הכביש... במיוחד כשנסעתי בתוך הכפר, שיש ילדים קטנים".

הלכה למעשה, מודה עידו כי רכב במהירות הקרובה לזו המקסימלית המותרת במקום התאונה - 50 קמ"ש, ומשכך גם לגרסתו לא נסע "לאט לאט" כטענתו.

עידו טען כי "לא עשה שטויות על הכביש", אולם מודה בשרשרת מחדלי בטיחות חמורים - של נהיגה על כביש באופנוע שטח, ללא קסדה, ללא אורות, ללא טסט וביטוח, ללא לוחית רישוי ועוד.

עידו מודה כי השתתף בעבר בתחרויות אופנועים לא חוקיות (עמ' 155 ש' 6-7 לפרו' 28.12.14), תחרויות שמעצם טבען קשורות במהירות הנסיעה.

עדויות של עידו ביחס לנהיגתו האטית אינה מתיישבת עם שאר העדויות והוא עצמו מספר שאורי ישראל פנה לאמו לפני התאונה וביקש שלא ישתולל וירכב עם קסדה (עמ' 167-168 לפרו' 15.3.15).

לאור כל אלה, וכפי שיוסבר גם בהמשך, משקלה הראייתי של עדות העד נמוך ולא ניתן לקבוע ממצאים על פיה.

17. **הנאשם** מסר כי עצר עצירה מוחלטת טרם הפניה שמאלה, וכי החל בפניה במהירות אפסית (ת/8 עמ' 2 ש' 32) עד לתאונה. גרסת הנאשם, ביחס למהירות נסיעתו, לא הופרכה. הנאשם לא הבחין בעידו עובר לתאונה הגם שלדבריו הביט הן לפנים והן שמאלה בטרם פנה שמאלה.

18. **אראלה שפר מוסל:** גרה במושב סמוך ואחות במקצועה. בעדותה עמ' 117 ש' 27-17 מסרה כי ביום התאונה, נהגה בכפר תבור, ו"חתך" אותה בפראות נער רכוב על אופנוע כתום, ללא קסדה, ללא אורות, במהירות מופרזת. בהמשך, עברה ברכבה בזירת התאונה וראתה את אותו אופנוע כתום זרוק על הכביש ואת



הנער שוכב על המדרכה ומטופל ע"י מד"א. היא עצרה במקום בכדי להציע עזרה ראשונה. בהמשך הסבירה כי החליטה לפנות, מתוך אזרחות טובה, במכתב למשטרה על מנת לדווח על האירוע, אך לא הוזמנה לחקירה (עמ' 118 ש' 7, 11). בחקירה הנגדית אישרה שראתה את הרוכב כ"צללית" של בחור צעיר ורזה, ללא קסדה, נוסע במהירות על אופנוע כתום, ובהמשך ראתה אופנוע כתום זרוק על הכביש, ונער שהצללית שלו דומה לאותו נער שהיה על האופנוע וחתך אותה, שרוע על המדרכה (עמ' 119 ש' 10-12).

19. **עד ההגנה אורי ישראל:** בשנת 2007 היה העד קב"ט המועצה המקומית כפר תבור. הייתה לו היכרות הן עם משפחת הנפגע והן עם משפחת הנאשם. את הנפגע עצמו הכיר גם לפני התאונה, וידע שהוא עוסק באופנועים וב"אקסטרים" (עדות, עמ' 120). לדבריו, תושבים מכפר תבור הפנו אליו תלונות כי עידו הירש משתולל בכפר עם האופנוע. העד עצמו היה עד להתנהלות הנפגע, דוגמת הרמת גלגל. מסיבה זו, שוחח העד עם אמו של עידו (עמ' 122). בליל התאונה נודע לו על התרחשות התאונה, הגיע למקום ונמסרה לו זהות הנפגע. הוא ניגש לאופנוע וראה את האופנוע של הנפגע, אותו זיהה כיון שראה את עידו רוכב עליו ומטפל בו בעבר (עמ' 123 ש' 6-1).

20. **הבוחן אלכס גיסיס:** הבוחן רשם בדו"ח הבוחן כי מהירות הנסיעה המרבית המותרת במקום התאונה הנה 50 קמ"ש. הבוחן העיד כי אינו יכול לקבוע מה היתה מהירות נסיעת האופנוע עובר לתאונה (דו"ח בוחן, עדותו 4.1.11 עמ' 12, ש' 15-19). עם זאת, משעומת עם עדותו במסגרת ת"א (מח' מר') 2843-12-07 שם העיד כי **המהירות המינימלית בה נהג רוכב האופנוע היתה 80 קמ"ש, וכי אינו יכול לשלול שנהג במהירות של 140 קמ"ש**, אישר העד כי כך העיד בבית המשפט (עמ' 12 ש' 22 ואילך עד עמ' 13 ש' 15).

העד הסביר כי העיד בתיק האזרחי על סמך ניסיונו ותאונות שראה בשטח (העד משמש כבוחן משנת 1997 ומכאן שראה רבות), ומה ששינה את אופן העדתו בתיק זה למול התיק האזרחי היתה השתלמות תאורטית בת שבוע אותה עבר בין לבין.

ראיה בדבר ההשתלמות הנטענת לא הוגשה, ומכל מקום הנני מעדיפה את התרשמותו המקצועית של העד, כפי שנמסרה בתיק האזרחי, התרשמות הנסמכת על ניסיונו המקצועי לאורך 10 שנות עבודה ויותר, על פני הרצאה בהשתלמות שנסמכת על חומר בלתי ידוע שלא הונח בפניי, השתלמות שעל קיומה נודע לראשונה במסגרת עדות העד 4 שנים לאחר התאונה.

בעדותו לפניי אישר הבוחן כי התרשם מעדויות כי הרוכב נסע במהירות גבוהה, אך על פי הממצאים לא יכול היה לקבוע כמה גבוהה (עמ' 15, ש' 25-26). עוד אישר כי בהינתן שיפוע בכביש בשיעור 6%, בכיוון נסיעת האופנוע, קל יותר לאופנוע להאיץ (עמ' 22 ש' 1-7).

21. **מומחה התביעה נועם בגיינסקי** רשם בחוות הדעת ת/15 עמ' 11 כי **לא ניתן לחשב** את מהירות נסיעת האופנוע בהעדר סימני בלימה וכד'. מר בגיינסקי ציין כי באופנועי שטח אין אזכור למהירות מקסימלית במפרט הטכני ובפרסומים, אך **מהירות אינה מאפיינת את סוג האופנוע**.



22. **מומחה ההגנה דורון פת:** מומחה ההגנה קבע **שלא ניתן לדעת** באיזו מהירות נסע רוכב האופנוע.

עם זאת, טען כי לפי עוצמת הנזקים **ניתן להסיק שהייתה זו מהירות גבוהה** (עמ' 57 ש' 5-7), בת "שלוש ספרות לפחות" (ש' 18). לדבריו עוצמת הנזקים אינה מתיישבת עם מהירות איטית (עמ' 63, ש' 26), והאופנוע **מסוגל** היה לנסוע במורד הרחוב קק"ל במהירות של **140 קמ"ש**, גם אם ברחוב מוצבים פסי האטה (עמ' 64, ש' 1-5, עמ' 66 ש' 10-12).

בהמשך הבהיר כי מדובר במהירות של **למעלה מ-100 קמ"ש**, הן בהתאם לעוצמת הנזקים, והן נוכח דחיפת הרכב ממקומו, אך לא ניתן לבצע חישוב מספרי (עמ' 128 ש' 8-10).

בחוות-דעתו המשלימה ובעדותו השיג מומחה ההגנה על קביעתו של עד ההזמה בגיינסקי כי אופנוע מסוג זה אינו יכול להגיע למהירויות גבוהות, שכן בגיינסקי לא בדק את האופנוע, אף שמוכרת לו התופעה של שיפורים לשם קבלת מהירויות גבוהות (נ/20, עמ' 8, עמ' 128, ש' 21-23).

בחוות דעתו נ/7 (עמ' 13, 14) חישב **מהירות אפשרית** של האופנוע: **144 קמ"ש**. החישוב לפי עדות שמיעה מפי נער בן 13 בשם עומר אלעל, שלא העיד בתיק הפלילי אלא רק בתיק האזרחי, ומסר שהיה ברח' קק"ל, סמוך לבית הכנסת, וראה את הנפגע רוכב על האופנוע במהירות, ללא אורות, ללא קסדה ולבוש חולצה שחורה, וכעבור 5 שניות שמע "בום".

מר פת מדד ומצא כי המרחק בין צומת התאונה לבין צומת בית הכנסת הנו 200 מטרים וחישוב שאופנוע יכול היה לעבור מרחק של 200 מ' ב-5 שניות, אם נסע במהירות של 144 קמ"ש (40 מ"ש). המדובר בחישוב מהירות לפי עדות שמיעה, שאינה קבילה. מעבר לכך, הובהר כי כשאותו עומר אלעל נשאל בבית המשפט אודות הזמנים, אישר הנער כי יתכן שעברו 3 או 7 שניות, נתונים שיכולים להשפיע על תוצאות החישוב שתוצאותיו יובילו למהירות נמוכה או גבוהה יותר.

23. **מומחה ההגנה דורי רובינשטיין:** מומחה אופנועים שבדק את אופנועו של עידו הירש. בחוות דעתו נ/23 עמ' 13 מצא כי גלגל השיניים האחורי הוחלף לגלגל שיניים גדול ב-2 שיניים מבגלגל המקורי (50 שיניים במקום 48). לדבריו שיפור זה מאפשר לאופנוע זינוק חזק יותר ומהיר יותר" אף שגלגל שיניים אחורי קטן יותר יוביל למהירויות גבוהות יותר (עמ' 198, ש' 20-24).

עוד מסר בעדותו כי על מנוע האופנוע הכיתוב "racing" הבא לציין כי זהו **מנוע המיועד למסרת מרוצים ולביצועים ברמה גבוהה והמהירות שלו מגיעה עד 150-160 קמ"ש**. לדבריו, לאופנוע מסוג זה יכולת לצבור מהירות גבוהה במרחק קצר, ותוך כ-6 שניות יכול להגיע למעלה מ-120-130 קמ"ש (עדותו, עמ' 185 ש' 23-29). המומחה הסביר כי יצרני האופנועים אינם מפרסמים את המהירות המקסימלית, אליה מסוגל האופנוע להגיע, אך צפה באינטרנט בסרטונים בהם אופנועים מסוג דומה מגיעים ל-150 קמ"ש ואף ל-170 קמ"ש לאחר שיפורים (עמ' 191, ש' 22-24). העד הסביר בעדותו כי הואיל ונאסר עליו על-ידי השוטרים שפיקח על הבדיקה לפרק מחלקי האופנוע ולקחתם לבדיקה, לא יכול היה לקבוע אם שינויים בוצעו במנוע האופנוע (עמ' 196, ש' 13-19).

24. לאור המקובץ, לא נסתרה מהירות הנסיעה האיטית בפרטית, לה טען הנאשם. ביחס לאופנוע, לא ניתן לקבוע מה הייתה מהירותו עובר לתאונה, אף כי הבוחן המשטרתי, מומחה ההגנה מר פת ועדי ההגנה מדווחים על



נהיגתו של עידו הירש במהירות גבוהה ובצורה מסוכנת, הן ביום התאונה והן לפניו. בנוסף, מעיד מר רובינשטיין כי אופנוע מסוג זה, בעל מנוע המיועד למרוצים, מגיע למהירות של 150-160 קמ"ש, עם יכולת לצבור מהירות גבוהה במרחק קצר ותוך מספר שניות.

(ג) מיקום/כיוון הנזקים בכלי הרכב:

25. מיקום הנזקים בכלי הרכב עשוי להעיד על כוון הגעת האופנוע, מכאן חשיבות הקביעה.

26. **הבוחן אלכס גיסיס:** מר גיסיס בדק את כלי הרכב המעורבים ורשם בדו"ח בוחן ת/5 ובדוח הנזקים נ/3 כי הנזקים ברכב הנאשם הנם מלפנים לאחור ו**משמאל לימין**. בבית המשפט טען כי טעה וכי הנזקים הנם **מימין לשמאל** ומלפנים לאחור, נוכח תזוזת מכסה המנוע מימין לשמאל ומלפנים אחורה (עדויות מיום 4.1.11 עמ' 18 ש' 28-33). העד לא ערך תרשומת על שינוי גישתו בעניין זה, עת הבחין בטעותו, וציין זאת, לראשונה, בעת העדויות בתיק האזרחי ובתיק זה, התנהלות הפוגעת באופן מהותי בהגנת הנאשם ובמשקלה הראייתי של הגרסה החדשה.

ביחס לרכב ציין הבוחן גם נזק לשמשה, אשר לגביו אדון במסגרת כוון הטלת הנפגע.

לגבי האופנוע טען כי התקפל ונשבר לשניים, נשברו הכידון, הרדיאטור, הכנף הקדמית, הפלסטיקים ודוושה מצד ימין. לא צוין שום נזק מצד שמאל.

27. **מומחה התביעה בגיינסקי:** מדובר במומחה הקובע את מיקום וכוון הנזקים על סמך תמונות הבוחן בלבד. העד **לא בדק את כלי הרכב** המעורבים.

בעדותו ובמסגרת חוות דעתו ת/15 עמ' 8-9, טען בגיינסקי כי הבוחן המשטרתי אלכס גיסיס טעה ברישום כוון הנזקים בפרטית. המומחה מפנה לתמונות הנזק ת/1 וקובע כי **הנזק לפרטית הנו מימין לשמאל ומלמעלה למטה**, כשלגישתו הנזק האמור משקף הגעת האופנוע מרחוב קק"ל.

מר בגיינסקי טען בחוות דעתו כי הנזק **לשמשה הקדמית** של הפרטית נגרם עקב פגיעה ישירה של הרכב בשמשה לאחר שהועף לעברה בגין ההתנגשות בין האופנוע לבין הרכב.

ביחס לנזק לאופנוע, טען שנגרם עקב פגיעה בין הרכב לבין חזית האופנוע, וכי במכה חזיתית, הגלגל תמיד ימשך לאחור.

28. **מומחה ההגנה דורון פת:**



א. מומחה ההגנה מקבל את ממצאי הבוחן המשטרתי ג'סיס (שבדק את הרכב בזמן אמת) ביחס לכוון הנזקים. דהיינו, קובע שמוקד הנזק בחזית וכוון הנזקים **משמאל לימין ומלפנים לאחור**. מכך מסיק כי כוון הגעת האופנוע מדרום - משמאל לפרטית, קרי: מרחוב השקמים, ולא מרחוב קק"ל מול הפרטית (חו"ד נ/7 עמ' 4-6).

ב. הן בחוות-דעתו (נ/7 עמ' 7 ואילך) והן בעדותו בבימ"ש, הדגיש מומחה ההגנה כי הבוחן המשטרתי סבר גם הוא שכיוון הנזקים הנו משמאל לימין, כעולה מת/2, ת/3 ות/5 וכי גם הבוחן המשטרתי סבר תחילה שהאופנוע הגיע מכיוון רח' שקמים, ולא מרח' קק"ל כגרסת התביעה (עמ' 55, ש' 17-22), בשל התאמת הנזקים לממצא זה. מר פת טען כי לו הגיע האופנוע מרח' קק"ל לא היה נזק לאחור סמוך לדופן ימין של הפרטית אלא לכיוון השמאלי של הכביש בכיוון נסיעתו (ע' 60 ש' 23-25, ע' 63 ש' 9-14, ע' 129 ש' 13-19).

ג. בחוות-דעת משלימה נ/24, אותה ערך מר פת לאחר בדיקת האופנוע המעורב בתאונה, מצא מר פת נזק לתושבת **הרגלית הימנית**; נזק כיפוף שמינייה לגלגל הקדמי ללא אפשרות לקבוע את כיוון המכה; תושבות הפין המרכזי מצביעות על כיפוף המתכת **מימין לשמאל**; על המזלג הקדמי סימני שפשוף, ועל **המזלג השמאלי אין סימני פגיעה**; הטלסקופים נמצאו ישירים, ממצא ששולל פגיעה בניצב לחזית הפרטית, ומתיישב עם התנגשות זוויתית.

29. **מומחה ההגנה דורי רובינשטיין**: על-פי בדיקתו את האופנוע (נ/23), הכידון, הגלגל הקדמי ומערכת הבולמים הקדמית היו מנותקים לחלוטין משלדת האופנוע. שני משולשי היגוי, עליון ותחתון, היו שבורים ומנותקים כאשר מוט המשולשים חסר. החישוק הקדמי של האופנוע עקום ושבור מפאת מכה מכאנית קשה ביותר. בהתאם לעדותו בעמ' 186 ש' 1-5, בבדיקה נראו סימני חבטה חזקים על בולם הזעזועים הימני של האופנוע וחישוק האופנוע היה שבור ועקום לצד שמאל באופן המצביע על מכה מצד ימין בחלקו הקדמי.

30. התובע טען בסיכומיו לנזק בחלקו השמאלי של האופנוע, לא הוצגה חו"ד מומחה בהקשר זה, ודעת התובע, שאינו מומחה לדבר, הנסמכת על צילום נתון לפרשנות, אינה בגדר ראייה.

31. הנה כי כן, קיים נזק קשה לאופנוע בשל מכה בחזית האופנוע שהובילה לשבירתו לשניים. בנוסף, קיים נזק בצדו הימני בין השאר לדוושה ימין, לא הובהר מה מקור הנזק מימין האם מנפילת האופנוע או ממכת ההתנגשות. ביחס לפרטית, קיימת מחלוקת מומחים ביחס לכוון הנזקים האם מימין לשמאל או משמאל לימין, מחלוקת שאין בידי בית המשפט כלים להכריע בה בשל חוסר בנתונים. החוסר נובע מאי עריכת שחזור והתאמת נזקים בין הפרטית והאופנוע, בשילוב עם סימן המריחה בכביש, בזירת התאונה. התרשמתי כי כל צד מוצא בנזקים תמיכה לעמדתו ביחס לכוון הגעת האופנוע, אך העובדה שהנזקים יכולים להתיישב עם שתי הגרסאות, כשברקע השינוי התמוה בגרסת הבוחן בהקשר זה, מצביעה על כך שאין אפשרות להסתמך אך ורק על הנזקים בכלי הרכב לשם הכרעה בסוגיית כוון הגעת האופנוע.



(ד) כיוון הגעת כלי הרכב:

32. כיוון הגעת כלי הרכב המעורבים, ישקף מי מהמעורבים חייב היה במתן זכות קדימה לאחר.
33. אין מחלוקת כי רכב הנאשם נסע ברחוב קק"ל, מכון כללי האצטדיון, ובעת התאונה החל לפנות שמאלה לעבר רחוב השקמים בכפר תבור.
34. ביחס לכיוון הגעת האופנוע, טענה התביעה כי האופנוע נסע על רחוב קק"ל, מול הנאשם, מכון כללי בנק הפועלים לכוון כללי האצטדיון. לעומת זאת, ההגנה טוענת כי האופנוע הגיע מזירת התאונה מרחוב השקמים ופנה בקשת רחבה ימינה לרחוב קק"ל.
35. סוגית כוון הגעת האופנוע בעלת חשיבות להכרעה בסוגיית האחריות לתאונה. ביציאה מרחוב השקמים היה תמרור ב-36 תן זכות קדימה (תרשים ת/4 ועדות הבוחן מיום 4.1.11 עמ' 12). משכך, אם הגיע האופנוע מכון רח' שקמים, חלה עליו חובה ליתן זכות קדימה לרכב אחר בצומת, לרבות רכב הנאשם, טרם פנייתו. לעומת זאת, היה והגיע האופנוע מרחוב קק"ל, אזי הנאשם, שהתכוון לפנות שמאלה, הוא שחייב במתן זכות קדימה לאופנוע המגיע מולו (תקנה 64 לתקנות התעבורה).
36. **הבוחן אלכס גיסיס:** מר גיסיס משמש כבוחן תנועה משנת 1997. בזמן אמת, בזירת התאונה, עם עריכת הסקיצה ת/2 והנספח לסקיצה ת/3, הכוללים ממצאי זירת התאונה ונזקי הרכבים המעורבים, סבר הבוחן כי האופנוע הגיע מכון דרום - מרחוב השקמים. גם לאחר שצילם את הזירה באור יום וגם לאחר שפותחו תמונות זירת התאונה והבוחן צפה שנית בזירת התאונה הנגלית בתמונות ת/1 ובמצב כלי הרכב, ערך רישום לצד התמונות לפיו סבר שהאופנוע הגיע מכון שכונת השקדים (רחוב השקמים), מדרום לכוון הגעת הנאשם.
- במועד בלתי ידוע, שינה הבוחן דעתו וחקר לפי הגישה שהאופנוע הגיע מכון כללי בנק ברח' קק"ל, דהיינו נסע מול הנאשם (ר' שאלותיו בהודעות הנאשם, תרשים ודו"ח בוחן).
- הבוחן לא ערך כל תרשומת המסבירה את השינוי בגישתו בעניין כוון הגעת האופנוע, למרות שמדובר בנושא מרכזי ומהותי בחקירת התאונה (פרו' 4.1.11 עמ' 18 ש' 18-19).
37. בעדותו בבית המשפט (4.1.11 עמ' 17 ש' 9-14, 24, 26-27, עמ' 18 ש' 6-8), שנמסרה כ-4 שנים לאחר התאונה, הסביר הבוחן, לראשונה, כי שינה עמדתו ביחס לכוון הגעת האופנוע בעקבות הדברים הבאים: (א) "עדויות אנשים" לרבות "ילד", (ב) "היזרקות רוכב האופנוע", (ג) "הממצאים של זירת התאונה", (ד) "הנזקים ברכבים", (ה) "תורת הוקטורים", (ו) התייעצות עם בוחנים אחרים.



אתייחס לנימוקים לשינוי הדעה, על מנת להראות כי לא יכלו להוות בסיס לשינוי:

(א,ו) "האנשים" ו"הבוחנים האחרים", עליהם נסמך הבוחן, לא העידו בתיק זה. בהתאם להלכה הפסוקה, אי העדת עד חיוני זמין עומדת לחובת התביעה, ומשמעותה שלו העיד עד זה, עדותו היתה מחזקת את גרסת ההגנה.

(ג,ד,ה) ממצאי זירת התאונה והנזק לכלי הרכב עמדו לעיני הבוחן למן הרגע הראשון והובילו אותו למסקנה שונה למרות שתורת הוקטורים היתה ידועה לו כל העת.

(ב) נושא כוון ההיזרקות יוסבר בהמשך וממילא מקום הזרקות הרכב נודע לבוחן מפי הנאשם כבר בבוקר יום 7.3.07 (ר' הודעת הנאשם ת/8 ש' 11-12), בטרם ערך את הרישום לצד תמונות ת/1, כך שגם לאחר שידע על מיקום הרכב, עדיין סבר שהגיע מכוון רחוב השקמים.

בנסיבות אלו, הדעת אינה נוחה משינוי חוות הדעת ביחס לכוון הגעת הרכב, ללא כל הסבר מוכח.

38. עד ההגנה מר דורון פת: מר פת סבר כי האופנוע הגיע מכוון רחוב השקמים.

בהתאם לחוו"ד מומחה ההגנה נ/7 (עמ' 4-5), מיקום וכיוון הנזקים מצביע על כך שהאופנוע לא נסע ברח' קק"ל מול הפרטית, כגרסת התביעה, אלא שהאופנוע הגיע מכיוון דרום - רחוב השקמים. לגישתו, בפרטית, מוקד הנזק בחזית וכיוון הנזקים **משמאל לימין ומלפנים לאחור**, (עמ' 211 ש' 24), ולפיכך מצביעים הם על הגעת האופנוע משמאל לפרטית, קרי: מרח' השקמים (עמ' 6). בנוסף, מיקום הנזקים באופנוע הם בחזית וצד ימין, נתון המחזק מסקנה זו. לגישתו, הממצאים מתיישבים עם התנגשות שאינה חזיתית אלא זוויתית (עדותו בעמ' 204).

כפי שצוין בפרק הקודם, סבורני כי במקרה דנן, אין די בנזקים כדי לשקף את כוון הגעת האופנוע.

39. מומחה התביעה בגיינסקי נועם: מר בגיינסקי סבר כי האופנוע הגיע מרחוב קק"ל. בת/15 נסמך על הנזקים בכלי הרכב (ראה פרק קודם), מיקום כלי הרכב לאחר התאונה אף תוך התחשבות בתנועתם לאחריה, סימן המריחה בכביש ומקום שכיבת הפצוע.

לדבריו, אחד הממצאים החשובים הנו מקום שכיבתו הסופי של הרכב לאחר התאונה, שכן אחרי המכה הוטל גופו של הנפגע לעבר שמשת הרכב, ובעקבות פגיעה זו מוסט גופו ימינה היישר לעבר ערוגת הוורדים המצויה מימין לכיוון נסיעתו. המומחה מטעם ההגנה **דורון פת**, חלק על בגיינסקי בנקודה זו, וסבר כי מרגע שגופו של הרכב פגע בשמשת הרכב לא ניתן לדעת ממיקום שכיבתו הסופי מה היה כיוון נסיעתו, שכן הפגיעה בשמשה שינתה את זווית המעוף של גופו של הרכב (נ/20). מסכימה אני עם המומחה דורון פת בנקודה זו כפי שיובהר בהמשך.

לא שוכנעתי מעדותו של מר **בגיינסקי** כי ממיקום כלי הרכב לאחר התאונה ניתן להסיק על כוון הגעת האופנוע. הבדלי המסות בין כלי הרכב משמעותיים ולכן מיקומו הסופי של האופנוע עלול להטעות בהקשר זה, בעיקר כשבגיינסקי עצמו מדבר על הסתובבות.



40. **עידו הירש** העיד כי הגיע לזירת התאונה מכוון רחוב קק"ל. בעדותו (עמ' 137-140) מסר כי בסיום יום העבודה, החליף שמן וניקה את מסנני האוויר באופנועו, לאחר מכן עשה "סיבוב בדיקה" לבדוק שהאופנוע בסדר, סיבוב שערך בעליות של הפארק בכפר תבור ליד ביתו, כשנשאל מהו הרחוב בו בחן את העליות והירידות השיב: "אני חושב שדרות קק"ל. הרחוב הראשי של הכפר, שמוביל מהכניסה לכפר ועד לבית העלמין שבסוף העלייה של הפארק". כשהחל לרדת את הירידה של הפארק, אירעה התאונה.

עידו לא זכר שמות רחובות (עמ' 175-177) ובפרט לא זכר את שם הרחוב בו הוא גר (עמ' 176 ש' 25-28 לפרו' 15.3.15), אך זכר את שכונת השקדים, את הפארק ואת רחוב קק"ל, שלושת המוקדים הקשורים בגרסתו אודות יום התאונה. פער הזיכרון העולה מן העובדה שלטענתו זכור לו שהגיע מרחוב קק"ל לזירת התאונה, אך את שם הרחוב בו גר כיום אינו זוכר, מעלה ספק בדבר אמינות זיכרון כוון הגעתו (להתרשמותי ממשקל עדות העד ניתן לעיין בהמשך).

41. **הנאשם:** הנאשם הבהיר כי הגיע מכוון קק"ל והחל בפנייה שמאלה לעבר הנתיב הימני (ביחס לכוון נסיעתו) ברחוב השקמים. עם ההתנגשות הוסט רכבו שמאלה ונעצר סמוך לאחר מכן מול הנתיב השמאלי ברחוב השקמים (שמאלי ביחס לכוון נסיעתו). הנאשם לא הבחין באופנוע כלל לפני התאונה ולכן אינו יכול למסור מידע אודות כוון הגעתו. עם זאת, הנאשם מסר כי הביט תחילה קדימה ואח"כ הביט שמאלה כל העת לעבר כוון הפניה. בנסיבות אלו, היה מבחין באופנוע מגיע מולו מרח' השקמים. העובדה שלא הבחין באופנוע, בשילוב עם הסטת הרכב שמאלה, מחזקים גרסת התביעה בדבר הגעה מכוון רחוב קק"ל.

42. הנזקים, כוון ההטלה ועדויות המומחים אינם מציגים ראייה חד משמעית בדבר כוון הגעת האופנוע ועדותו של עידו הירש מחייבת התייחסות זהירה. למרות זאת, התרשמתי כי סביר יותר שהאופנוע הגיע מכוון רח' קק"ל, בין השאר על רקע עדות הנאשם עצמו הטוען כי רכבו הוסט שמאלה בעת ההתנגשות וכי הביט לשמאל, לעבר רח' השקמים, במהלך פנייתו, ולא ראה את האופנוע המתקרב לעברו.

(ה) כיוון הטלת גופו של הנפגע ומיקומו הסופי:

43. כוון ההטלה מחייב ידיעת מקום האימפקט ומיקום סופי של הגוף. כפי שצוין, מקום האימפקט אינו ידוע. כל שידוע הוא "אזור" האימפקט שהנו בחלקו השמאלי של נתיב נסיעת האופנוע סמוך לסימן המריחה בכביש.

44. אין חולק כי כשהבוחן הגיע לזירת התאונה, הנפגע כבר נלקח מן המקום ע"י מד"א והבוחן לא איתר ממצאים בדבר מקום שכירתו הסופי. הבוחן לא חקר את אנשי מד"א, ועדים שהגיעו לאחר התאונה משקפים מיקום הנפגע בזמן בדיקתו ולא בהכרח את מיקומו מיד לאחר התאונה. בנסיבות אלה, העדות המשמעותית היחידה בדבר מיקום הנפגע לאחר התאונה הנה עדות הנאשם.



45. **הנאשם:** לגרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה ת/8 ות/10 ובעדותו בבית המשפט, לאחר התאונה חיפש את הרוכב ומצאו בתוך ערוגת ורדים כ-15-20 מ' ממקום התאונה סמוך לצומת. הנאשם סימן את מקום הרוכב בערוגת הורדים הן בת/10 והן בת/14.

46. **עידו הירש:** עידו העיד כי הוטל על המדרכה, אך זאת כיון שסיפרו לו ולא מזכרון אישי (עמ' 141): "ש. איפה מצאו אותך בסמוך לתאונה. ת. ליד המדרכה, ככה אני חושב שמצאו אותי ליד המדרכה...סיפרו לי". וכן (עמ' 143): "אחרי שנתקעתי באוטו, עפתי גבוה גבוה, נפלתי על ראש מימין ופתחתי את הראש על המדרכה".

47. **ת/6 -** מזכר בדבר שיחה של הבוחן עם עדה בשם רויטל, שדיווחה למד"א אודות התאונה. העדה מסרה לבוחן שהגיעה למקום התאונה מספר דקות לאחר התרחשותה וראתה את רוכב האופנוע שוכב על המדרכה הימנית אחרי הצומת לכוון האצטדיון ללא קסדה.

48. **מומחה התביעה מר נועם בגיינסקי:** בחוות הדעת ת/15 עמ' 6 פסקה ב(4) מאמץ את גרסת הנאשם וטוען כי "בעת שהאופנוע פוגע בפינה קדמית ימנית הרוכב מועף מהאופנוע...ישר לפנים או ישר לפנים עם נטייה שמאלה בגלל שרגל שמאל של הרוכב נמצאת בין האופנוע לרכב. בשלב זה גופו פוגע בשמשת הרכב...הרוכב פוגע בשמשה הקדמית עם גופו ובעקבות פגיעה זו מוסט גופו ימינה היישר לעבר גינת הורדים". לא ברור כיצד הסיק כי מקור הנטיה שמאל ב"רגל שמאל שבין האופנוע לרכב". על פניו קבע שיש נטיה שמאלה ואז נתן לנטיה הסבר, שאינו מעוגן בראיה.

49. **מומחה ההגנה דורון פת:** על-פי חוות דעתו נ/20, עקב הסטת גופו של הנפגע כתוצאה מהפגיעה בשמשה, לא ניתן ללמוד ממקום שכיבתו על כיוון נהיגתו, שכן גופו היה יכול להיות מוסט לזוויות שונות ואף לאחור. לגישתו, הרגל שנתקעה בין האופנוע לרכב היתה רגל ימין, ועיגן עמדתו בנזק שנגרם לדושה הימנית של האופנוע לפי נזקים שאיתר הבוחן באופנוע ולפי בדיקת האופנוע.

50. **פואז עליאן:** השוטר הגיע לזירת התאונה לשם סגירתה, וזאת טרם הגעת הבוחן. העד סימן בהעתק התרשים נ/6 כי כשהגיע למקום, מד"א טיפלו בנפגע באמצע הצומת בכביש.

51. כיון שאין מחלוקת כי הנאשם היה הראשון שהבחין ברוכב, הרי שאעדיף גרסתו בהקשר זה, ולפיה הוטל הרוכב ל"גינת ורדים" 15-20 מ' ימינה ביחס למקום התאונה. סימוני הנאשם ביחס למיקום בתוך הערוגה בחלק הקרוב יותר לצומת, אף הם מקובלים עלי.

52. לא שוכנעתי כי מקום המנח הסופי של הרוכב יכול לסייע באיתור כוון הגעת האופנוע. המומחים ציינו שבר בשמשה קדמית, שנגרם מפגיעת גופו של הרוכב בשמשת הרכב לאחר שהתנתק מן האופנוע בעקבות האימפקט. השבר אינו מאפשר להתחקות אחר כוון הגעת האופנוע. המומחים תמימי דעים כי לאחר הפגיעה בשמשה הגוף הוסט ממסלול ההטלה הראשוני, דעה זו הגיונית וברורה מאליה. מעת שמעוף הגוף נבלם על השמשה, משתנה כוון מעופו. לא זו אף זו, מומחה התביעה בגיינסקי העיד כי האופנוע הסתובב עקב ההתנגשות



וכי רכב הנאשם המשיך קדימה ובסטייה שמאלה, בזמן שרגלו של הרוכב נמצאת בין האופנוע לרכב בעת האימפקט. נתונים אלה מערפלים עוד יותר את כוון ההטלה. הסתובבות האופנוע, רגלו של הנפגע הנתונה בין כלי הרכב, ובלימת מעופו של הרוכב אל מול שמשת הרכב, משנים באופן דרסטי את כוון ההטלה המקורי, המושפע מאותו שלב מכוחות נוספים דוגמת כוון נסיעת הפרטית שלמולה נבלם ועליה נסחב קדימה בטרם המשיך במעופו.

בנסיבות אלו, הנני דוחה כבלתי סבירה את עדות מומחה התביעה לפיה ניתן ללמוד ממקום הנפילה הסופי של עידו הירש, על כיוון הגעת האופנוע. מסכימה אני עם מומחה ההגנה מר פת כי עסקינן בממצא נזיל שלא ניתן לעשות בו שימוש במקרה זה כלל, וודאי שלא לצורך קביעה ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

(ו) שדה הראיה:

53. הבוחן המשטרתי ג'סיס:

א. הבוחן קבע בת/3 שדה ראייה של 200 מ' לצד שמאל לעבר רחוב השקמים. לבאים מכיוון רחוב השקמים תמרור האט ותן זכות קדימה, כך שאם האופנוע בא מכיוון רח' השקמים, אזי הנאשם בעל זכות הקדימה, ויש פחות נפקות לשדה הראיה הנמדד.

ב. בת/7 קבע הבוחן כי שדה הראיה של רוכב האופנוע לעבר רכב עם אורות העומד בפנייה שמאלה הנו 142.8 מ'. מומחה ההגנה פת טען כי שדה הראיה של 142.8 מ' מצביע על רשלנות הרוכב, ולא כך הוא. רוכב המגיע ברחוב קק"ל אמור להגיב למכשול רק כשהוא מתהווה לפניו, דהינו: רק כשיראה את הפרטית מתחילה לפנות שמאלה ולחסום דרכו, עליו להגיב, היה והפרטית תתן לו זכות קדימה כחוק, אין לו סיבה להגיב. עידו הירש העיד כי הבחין בפרטית ממרחק 100-200 מ' אך רק כשהיה 15 מ' ממנה, החלה בפניה, ואז לא עלה עוד בידו להגיב כי הנאשם נכנס לצומת מהר (28.12.14 עמ' 140 ש' 31-32, 15.3.15 עמ' 175).

ג. הבוחן ג'סיס, במסגרת דוח הבוחן ת/5, ציין כי **שדה הראיה העומד לרשות הנאשם לעבר אופנוע ללא אורות הבא מולו ברחוב קק"ל הנו 52.3 מ'.**

ד. במסגרת מזכר ת/7, תיעד הבוחן ג'סיס **ניסוי שדה ראייה**, במספר שורות:

"היום בשעה 22:00 בכפר תבור ערכתי ניסוי שדה ראייה. העמדתי ניידת בצומת שבו קרתה התאונה בנתיב של פנייה שמאלה. ביקשתי מרוכב אופנוע להגיע ממול. הבחנתי בו ממרחק 52.3 מ'. באורות הרכב שעומד בפנייה שמאלה הבחנתי ממרחק 142.8 מ'. לציין כי האופנוע נסע ללא אור קדמי".

54. מומחה ההגנה מר פת טען כי הניסוי נערך באופן לקוי והפנה לליקויים בחוות דעתו ובעדותו בבית המשפט.

55. מסכימה אני כי הניסוי נערך באופן לקוי ואוסיף כי הניסוי אף תועד באופן לקוי:

עמוד 15



- במזכר הניסוי לא צוין באילו רכבים בוצע הניסוי, נתון בעל נפקות לעניין תוצאות הניסוי, שכן גובה כלי הרכב משליך על הגובה ממנו הביט הנאשם לעבר רחוב קק"ל שהנו רחוב בעל עליות ומורדות. בבית המשפט, לראשונה, טען הבוחן שעשה שימוש בניידת פרטית ובאופנוע דומה. העלאת נתונים אלו בשלב דיוני מתקדם פוגעת ביכולת הנאשם להתגונן. מדובר בבוחן ותיק, שעורך ניסויים דומים בשגרה, ולכן התקשיתי לקבוע ממצאים, ברמה הנדרשת בפלילים, על בסיס זיכרונו בלבד, שעה שמדובר בניסוי שנערך 4 שנים קודם למתן העדות.
- במזכר צוין כי האופנוע בניסוי נסע ללא אור קדמי. לא הובהר אם דלק אור אחורי או אחר באופנוע.
- הבוחן הזכיר במהלך עדותו בבית המשפט, לראשונה, כי מאחורי האופנוע עמד טנדר גדול בעת הניסוי. לדבריו, הטנדר עמד ללא אורות. לא ניתן כיום לבדוק דבריו אלו, שלא תועדו בכתובים, ולוודא כי האופנוע לא היה מואר מאחור ע"י הטנדר בעת הניסוי, וממילא לא הובהר אם מיקום הטנדר הבליט בנוכחותו ובגודל צלליתו את הגעת האופנוע הכתום לעבר הצומת ביחס למצב בו הטנדר לא היה במקום, בבחינת רקע.
- הבוחן אינו יודע לומר מי נהג באופנוע בעת הניסוי, ומידע זה חיוני על מנת לדעת כיצד פעל הרוכב בעת הניסוי והאם המדידה מדויקת.
- חשוב מכל: הניסוי לא נערך בנוכחות הנאשם, ללא שום סיבה סבירה, וכפועל יוצא לא נערך שחזור מדויק של האירוע. בהעדרו של הנאשם, בעת הניסוי, לא ברור אם הרכב הוצב בזווית בה עמד בצומת טרם הפניה. לכך חשיבות רבה לעניין תוצאות הניסוי, שכן **באופנוע אין פנס קדמי, מדובר בשעת חשיכה, עם תאורת רחוב** בלבד. אם הרכב הפרטי עומד **בדיוק מול** האופנוע ואור הפנסים הקדמיים של הרכב נופלים בדיוק על האופנוע או במסלול הגעתו, אזי האופנוע יראה מוקדם יותר מאשר אם הרכב הפרטי עומד **בהטיה** מסוימת לעבר הפניה שמאלה, כך שפנסיו הקדמיים אינם מופנים לעבר התנועה הבאה ממול.
- בעדותו בבימ"ש ובמזכר שערך, מסר הבוחן גיסיס כי את הניידת העמיד בנתיב הפניה שמאלה, כשחזית הרכב פונה לכיוון הבנק, **בדיוק מול האופנוע**, וללא תפנית שמאלה (ת/7, עדותו בעמ' 26) כשאורות הניידת דולקים. בנסיבות אלו, האירה הניידת את כוון הגעת האופנוע באופן ישיר. טווח האורות לא הובהר.
- כפי שצוין, הנאשם לא השתתף בניסוי, זווית עמידת רכבו לא הובהרה וכמו שהעמדת הרכב בדיוק מול האופנוע הנה אפשרות סבירה, כך קיימת אפשרות סבירה וממשית נוספת, לפיה הנאשם עצר רכבו, טרם פנייתו, בהטיה שמאלה, כשאורות רכבו לא הופנו ישירות לכוון התנועה ממול ולא האירו את האופנוע נטול התאורה.
- אפשרות זו תצמצם משמעותית את שדה הראיה. כדי לאמוד את מידת הצמצום של שדה הראיה, בהתחשב באמור, ולשם השוואה, ניתן לעיין בת/3 שם רשם הבוחן כי שדה הראיה לפניו הוא 80 מ', אך בניסוי נשוא ת/7, שהפקטור השונה בו הוא עריכתו עם אופנוע ללא אורות, הצטמצם שדה הראיה ל-52.3 מ'. ברור, אפוא, כי שדה הראיה יצטמצם עוד יותר אם יערך ניסוי בו אורות הרכב לא יופנו לעבר אופנוע ללא אורות, כך שכיוון הגעת האופנוע ייותר חשוך יחסית.
- נוסף לאמור, הבוחן תיאר את הניסוי ככזה שבו הביט כל העת לעבר רח' קק"ל והיה דרוך להגעת האופנוע ממול. הנאשם שלפני לא ידע אם יגיע רכב ממול ברח' קק"ל או משמאלו מרח' השקמים, ולכן היה עליו למקד תשומת לבו בשני כווני נסיעה אלו. חלוקת תשומת הלב והיכולת לצפות הגעת רכב ממול, משליכה על תוצאות



הניסוי, בין אם במישור של זמן התגובה ובין אם במישור של צמצום שדה הראיה. במקרה דנן, ספק אם הבוחן היה רואה את האופנוע ללא האורות מהר כל כך אלמלא מיקד עיניו רק בכוון הגעתו הצפוי מראש.

(ו) מאפייני נהיגת הנפגע עובר לתאונה ובזמן התאונה:

56. הרוכב, מר עידו הירש, מודה בדברים הבאים:

נהג **ללא קסדה** (פרו' מיום 28.12.14 עמ' 138 ש' 12-11, פרוטוקול מיום 15.3.15 עמ' 165 ש' 8-9 ועמ' 172 ש' 18).

נהג **ללא פנס תאורה קדמי או אחר** (עמ' 138 ש' 18-17, עמ' 150 ש' 14-16, עמ' 165 ש' 11, עמ' 168 ש' 32, עמ' 172 ש' 18).

נהג **ללא רישיון רכב וללא ביטוח** תקף (עמ' 150 ש' 18-17, עמ' 169 ש' 9 לפרו').

אינו שולל אפשרות שלבש חולצה שחורה (פרו' 15.3.15 עמ' 165 ש' 13, עמ' 150 ש' 29-28).

עידו מודע לכך שמדובר באופנוע שטח **שמותר לנהוג בו בשטח בלבד ולא בכביש**, והצהיר כי האופנוע ברשותו שנתיים ונהג בו רק בשטח **או לבנק**. עידו מודה שנהג ביום התאונה **בכביש** כפר תבור (עמ' 138 ש' 9-30, עמ' 155).

מודה כי **השתתף בתחרויות אופנועים לא חוקיות** (עמ' 155 ש' 6-7 לפרו' 28.12.14).

57. **עידו הכחיש ביצוע שיפורים** באופנוע הנוגעים למנוע או למהירות נסיעה, למעט הוספת שמן והתקנת פילטר אויר. עם זאת, לאחר שעומת עם גרסת אביו, השיב כי **יתכן שעשה אוברול למנוע** לאחר שהאופנוע היה מושבת כמה שבועות (עמ' 157 ש' 5-24, עמ' 158 ש' 18-16).

58. עידו הצהיר (עמ' 139 לפרוטוקול 28.12.14) כי נהג בנתיב הימני, וכי "אני לא נוסע באמצע או בצד שמאל". בפועל, סימן מריחה מצמיג אופנועו אותר **בצדו השמאלי של נתיב נסיעתו**, והמומחים משני הצדדים קבעו כי רכב בעת התאונה 10 ס"מ בלבד מימין לקו ההפרדה הלבן שבאמצע הכביש, באופן שחלק מהאופנוע (לפחות הכידון) סטה לנתיב הנגדי.

59. **הנאשם** מסר בעדותו ובהודעותיו כי בזירת התאונה לא הבחין בקסדה.

60. **הבוחן אלכס גייסיס**: מדו"ח הבוחן ת/5 עולה כי התאונה התרחשה בכביש ברח' קק"ל בכפר תבור, בשעת לילה, תאורת רחוב. בעדותו בבית המשפט, מסר הבוחן כי לפי עדות שגבה, הרוכב לבש חולצה שחורה (עמ' 13 ש' 20-21 לפרו' 4.1.11), האופנוע ללא ביטוח תקף (עמ' 14 ש' 25-26, עמ' 15 ש' 29), רישיון הרכב פקע ב-27.11.06 (עמ' 15 ש' 1-2), אין לאופנוע פנסים ואין לרוכב אפודה זוהרת (עמ' 15 ש' 28), הרוכב ללא



קסדה (עמ' 13 ש' 23-22, עמ' 15 ש' 29-28), האופנוע ללא לוחית רישוי (עמ' 16 ש' 11). הבוחן ציין כי רשם בדו"ח הבוחן שקיים רישיון לרכב פרטי, אך לאחר עיון בגיליון ההרשעות ראה שיש לרכב רישיון מתאים לסוג האופנוע דנן (עמ' 14 לפרו').

61. מומחה ההגנה דורי רובינשטיין:

בהתאם לחוות הדעת המומחה דורי, שבחן את האופנוע המעורב והגיש ממצאיו בחוו"ד נ/23, על האופנוע היו מותקנים צמיגים המיועדים לנסיעת שטח בלבד ("מוטו קרוס"), כאשר היצרן מאפשר גם שימוש בצמיגים המיועדים לנסיעה בכביש או בצמיגים דו שימושיים, אך אינו מתיר רכיבה על כביש כאשר על האופנוע מותקנים צמיגי שטח. שימוש בצמיגי שטח בעת נסיעת אופנוע בכביש אינו מתאים כלל, שכן שטח האחיזה של הצמיג על גבי האספלט נמוך, גורם לחוסר יציבות, העדר יכולת לבלום את האופנוע ואי יכולת למנוע החלקה, באופן המהווה סכנה לרכב ולמשתמשי הדרך. כמו כן נמצא כי מידות הצמיגים שהורכבו על האופנוע לא תאמו את המידה הנדרשת בהתאם להוראות היצרן ומשרד הרישוי.

האופנוע נבדק ונמצא חסר במערכת תאורה קדמית ואחרית, ונמצא שאביזרי התאורה (המחויבים בהתקנה על ידי היבואן בעת רישוי האופנוע) פורקו והוסרו מהאופנוע. מסנן האוויר המותקן על האופנוע היה נקי באופן המצביע על נסיעה בעיקר בכביש ופחות בדרכי עפר. אף שניתן היה לפרק ולבדוק את תאריך ייצור המסנן בכדי ללמוד אם הוחלף זמן קצר טרם התאונה אם לאו, נאסר על המומחה לפרק חלקים מהאופנוע בהתאם להוראות השוטר שנכח במקום בעת בדיקתו. בהקשר זה אציין כי לעדותו של עידו, הוא ניקה ביום התאונה את מסנן האוויר. הבלמים הקדמיים נבדקו, הרפידות נמצאו שחוקות, ואחת מהן קרובה לדיסק בצורה מסוכנת, מצב שימנע בלימה טובה של האופנוע, ואף עלול להותיר הרכב ללא אפשרות בלימה. הבלמים האחוריים נבדקו, ונמצא כי אוכף הבלימה האחורי אינו מאוזן עם דיסק הבלימה והרפידות האחוריות עקומות. מצב זה יגרום לאבדן יכולת הבלימה והגדלה משמעותית של מרחק הבלימה. המומחה קבע כי עיקום אוכף הבלימה לא נבע מהתאונה, שכן השחיקה מתבטאת גם בדסקיות בלימה עקומות המצביעות על שימוש לאורך זמן במערכת בלימה שאינה מאוזנת. המומחה מצא כי גלגל השיניים האחורי הוחלף בגלגל גדול יותר, בעל שתי שיניים נוספות, דבר המצביע לדברי המומחה על "שיפור" המאפשר לרכב זינוק חזק ומהיר יותר. המומחה לא יכול היה להתייחס לשיפורים שבוצעו במנוע האופנוע משום שהשוטר שנכח במקום בעת הבדיקה אסר עליו לפרק חלקים מהאופנוע ולקחתם לבדיקה, כך שבבדיקה חזותית בלבד לא היה ניתן לאשר או לשלול הכנסת שיפורים במנוע האופנוע.

מחוות דעתו של מומחה ההגנה דורי עולה כי נסיעתו של הנפגע על כביש היוותה סכנה לעצמו וסכנה למשתמשי הדרך, לאור מצב מערכת הבלימה והצמיגים בהם עשה שימוש על כביש, המשליכים על יכולת השליטה באופנוע.

המומחה מצא כי אביזרים השייכים למערכת הבטיחות של האופנוע הוסרו ממנו: תאורה, מראה, צופר (עדותו בעמ' 185 ש' 11-12). עוד מצא כי אין לוחית זיהוי.

62. **רישיון רכב:** רישיון הרכב הוגש וממנו עולה כי לא בוצע טסט לאופנוע משנת 2006 ולכן אין ביטוח תקף. עליה לרכב ללא בדיקת תקינות הנה מסוכנת ביותר, בעיקר שעה שעסקינן באופנוע שטח הנוסע על כביש, בשעת לילה, בצמיגים שאינם מתאימים לרכיבת כביש, חסר את האבזור הבטיחותי הנדרש על פי תקן משרד הרישוי, ומערכת הבלימה שלו אינה תקינה. מומחה ההגנה דורי ציין בעדותו כי האופנוע לא היה עובר בדיקת רישוי (עמ' 185 ש' 11-12).



187 ש' 4-7). יודגש כי הליקויים אותם ציין אינם נובעים מן התאונה דנן.

63. **מסמך רפואי שצורף לבקשה להעדת עידו הירש:** במסמך מתועדות דעות שונות ביחס להשלכות חבישת קסדה על הפגיעה והיקפה. אחת הדעות הנה שקסדה יכולה לשנות את תוצאותיה העגומות של התאונה. הצדדים לא חקרו בנדון ולא הובא מומחה בתחום הנזכר או מומחה רפואי כלל, אך אין להתעלם מדעה זו, המשליכה על הקשר הסיבתי בין התאונה לבין היקף הפגיעה בעידו.

64. **עד ההגנה רפ"ק רונן לוי:** קצין מג"ב שהתגורר בעת התאונה בשכונת השקדים בכפר תבור. התאונה התרחשה סמוך לביתו. הוא לא ראה את התרחשות התאונה, אך התקרב לאחר שהבחין בהבהוב אורות של ניידת משטרה (ש' 25-30). העד העיד על אירוע אחר, שקדם לתאונה, במהלכו פגש את הנפגע בשעת ערב, רוכב על אופנוע שטח, ללא קסדה, וללא לוחית רישוי וכשעצרו הבין כי הוא גר בהמשך הרחוב (עמ' 124, ש' 1-16) וכי זה אופנוע שבבעלותו, ללא רישיונות, בו הוא נוהג לנסוע רק בשדות. העד ביקש מעידו לקחת את האופנוע ברגל לביתו, והזהיר כי בפעם הבאה שיראה אותו רוכב על הכביש הוא יפנה למשטרת התנועה (עמ' 124, ש' 19-24).

65. הנה כי כן, נהג מר עידו הירש באופנוע שטח על כביש, בשעת לילה, ללא פנסים, ללא אפודה זוהרת (וככל הנראה עם חולצה שחורה), ללא קסדה, באופן העשוי להשליך על הקשר הסיבתי בין התאונה לתוצאותיה, ללא לוחית רישוי, ללא ביטוח תקף וללא רישיון רכב תקף משנת 2006 (כך שלא עבר בדיקת תקינות, טסט, לשם קבלת רישוי), כשעל האופנוע מורכבים צמיגים שונים מהמקוריים ואינם מורשים לנסיעת כביש אלא לנסיעת שטח בלבד ועם מערכת בלימה שחוקה.

(ז) בחינת יכולת הנאשם למנוע את התאונה:

66. **הבוחן גייסיס,** בתום חקירת התאונה, למרות שינוי עמדתו ביחס לכון הגעת האופנוע ולאחר בחינת שדה הראייה, המליץ לסגור את התיק כנגד הנאשם (עמ' 15 ש' 4-6, 17-18, 21-33 לפרו' 4.1.11). על המלצתו חזר גם בעדותו במסגרת התיק האזרחי שנוהל בפרשה זו:

"ת. ...אני מקריא את המלצתי: 'מחומר החקירה עולה כי **רוכב האופנוע רכב בחוסר זהירות וגרם לתאונה**, הרוכב נמצא ללא הכרה עד היום (10.9.07) ולא ניתן לחקור אותו וממליץ לסגור את התיק נגדו'. לגבי הנאשם לא חשבתי להמליץ להביא אותו לדין. ...ש. ההמלצה שלך היתה לסגור את התיק. ת. עד כמה שזכור לי כן. ...ש. ...נגד רוכב האופנוע ברור שהמלצת לסגור את התיק נוכח הפגיעה הקשה שלו, נכון? ת. נכון. ש. למה המלצת לסגור את התיק גם כנגד הפרטי?"



ת. אני אסביר, ככה אני חקרתי את התיק, ומעדויות הבנתי **שהרוכב נסע במהירות גבוהה**. כמה גבוהה? לפי ממצאים לא קבעתי כמה גבוהה. אז היה לי ספק שיכול להיווצר מצב שבו **רכב פרטי התחיל לפנות שמאלה ולא ראה את האופנוע**, הוא פנה שמאלה ולא רואה אותו, **זה יכול לקרות עם כל נהג סביר**, בגלל זה המלצתי לסגור את התיק. **הרוכב נסע בלי פנסים, בלי אפודה זוהרת, בלי קסדה, בלי ביטוח**.

...ש. מה שנקרא בשפה המקצועית, מבחינת הנהג הפרטי התאונה בלתי נמנעת...
ת. **הייתי סוגר את זה מחוסר הוכחות. יש ספק**".

67. למרות המלצת הסגירה כאמור, לא נערכה חוות דעת נוספת ע"י מומחה מטעם התביעה טרם הגשת כתב האישום וחוות הדעת של מר בגינסקי נערכה בשיהוי ניכר ובמהלך שמיעת ההוכחות.

68. בהנחה שהאופנוע הגיע מרחוב קק"ל כך שנתונה לרוכב זכות הקדימה, ובשים לב לגרסת הנאשם לפיה לא הבחין באופנוע עד להתנגשות, **כדי לבחון אם היה ביכולתו של הנאשם למנוע את התאונה, יש לבחון מהו שדה הראיה שעמד לרשות הנאשם ממקום עמדו טרם הפנייה שמאלה אל עבר כיוון הגעת האופנוע, מה היתה מהירות האופנוע ומה זמן התגובה שעמד לרשות הנאשם**.

חישוב דומה ערך מומחה התביעה, מר בגינסקי.

כפי שהובהר לעיל, אין מחלוקת כי זמן התגובה הנו 1.15 שניות.

עם זאת, שדה הראייה שנמדד ע"י הבוחן ועומד על 52.3 מ' אינו משקף בהכרח את שדה הראיה שעמד לרשות הנאשם בזמן אמת, נוכח הליקויים בניסוי כפי שפורטו בפרק קודם.

69. מר בגינסקי נטל נתונים שקבע הבוחן: שדה הראיה וזמן התגובה וקבע מסקנות על פיהם. כך מצא שכדי לא לחמוק מעינו של הנאשם, היה על הרוכב לנסוע במהירות של 163 קמ"ש, וכיון שמהירות זו אינה סבירה, כך לגישתו, אזי הנאשם התרשל. מסכימה אני כי אף שאין נתוני מהירות ברורים, הרי שמהירות של 160 קמ"ש אינה ממצא סביר ולכן מן הנתונים שבידי הבוחן ניתן להסיק מסקנות בדבר רשלנות הנאשם באי ראיית הרוכב עובר לפנייתו.

ואולם, ניתן להציב בנוסחה בה השתמש מר בגינסקי נתונים מספריים אחרים, דוגמת מהירות של 100-120 קמ"ש, זמן תגובה של 1.15 שניות ושדה ראייה של 40-35 מ'. כל אלה נתונים שעולים בקנה אחד עם העדויות בתיק זה ועם הכשלים בביצוע ניסוי שדה הראייה, וכולם מתיישבים גם עם מסקנה סבירה ואפשרית לפיה בנסיבות בהן נהג הרוכב מכיוון קק"ל (בנק), ללא אורות, בשעת ערב, במהירות גבוהה, הנאשם לא יכול היה לראותו עת הביט קדימה טרם הפנייה ולכן לא יכול היה למנוע את התאונה.

70. **צמצום של שדה הראייה** ל-35 מ' במהירות נסיעת אופנוע של 120 קמ"ש, מהירות שהוכרה כאפשרית ע"י



הבוחן המשטרתי גייס וע"י מומחה ההגנה מר פת, תניב, לפי חשבון פשוט, זמן תגובה של 1.05 שני. צמצום שדה הראיה ל-37 מ', במהירות נסיעת אופנוע של 120 קמ"ש, הופך את זמן התגובה ל-1.11 שני. **תוצאות אלו מובילות לתוך זמן התגובה בן 1.15 שני אותו קבע הבוחן**

ולפיכך לחוסר יכולת של הנאשם למנוע את התאונה שכן לא יכול היה להבחין ברוכב טרם פנייתו, שעה שכשהביט קדימה טרם הפנייה, הרוכב עדיין לא נכנס לשדה ראייתו.

גם בשדה ראייה של 40 מ', במהירות של 100-120 קמ"ש, זמן התגובה הוא בין 1.2 לבין 1.4 שני, העולה אך במעט על זמן התגובה שנקבע ע"י הבוחן 1.15 שני, וממילא חריגה כזו מקימה ספק סביר בדבר יכולת הנאשם להבחין ברוכב טרם הפניה ולמנוע את התאונה, בעיקר בזירת תאונה בה עליו להביט לשני כוונים, הן שמאלה והן ישר כשקדימה הביט תחילה.

71. מעבר לנדרש אציין כי היה והרוכב הגיע מרחוב השקמים, הרי שהנאשם הנו בעל הזכות, ולכן ממילא אין הנאשם נושא באחריות לתאונה.

72. **מעדות הנאשם** בביהמ"ש עולה כי הוא נכנס לרח' קק"ל מצומת הממוקמת מזרחה לצומת התאונה, ממצב של עצירה מוחלטת, התקדם באופן איטי בעלייה לעבר צומת התאונה, במטרה לפנות שמאלה. עם הגיעו לצומת התאונה, בדק שהצומת פנוי ואז התחיל את הפנייה שמאלה. התאונה ארעה כשהיה בתחילת הפנייה שמאלה.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא מסר בהודעותיו המשטרה לאן הסתכל טרם הפנייה, והוא השיב: **"כשאני נכנסתי לפנייה ועשיתי את הבדיקות. לפני שנכנסתי לפנייה הוא לא היה בצומת"** (עמ' 51, ש' 22).

השאלה שנשאל בנגדית אינה מדויקת, שכן הנאשם כן מסר בהודעותיו לאן הביט טרם הפניה:

בהודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה מיום 7.3.07 (נ/8), נשאל הנאשם האם בדק את הכביש טרם החל בפנייה שמאלה והשיב כי בדק "ולא ראה שום דבר זז **ממול**" ועם תחילת הפניה הביט **"שמאלה... לתוך הפנייה"**.

בהודעתו השנייה במשטרה מיום 2.8.07 (נ/10), מסר הנאשם "הסתכלתי **קדימה** ולא ראיתי אורות ולא שמעתי רעש ולא קולות", והוסיף: **"אחרי שהתחלתי את הפנייה שמאלה, הייתי בקשר עם הפנייה שמאלה"**. עזבתי קשר עין עם מה שקורה ממול".

73. **עידו הירש** מוסר כי לא יכול היה למנוע את התאונה שכן **הבחין בנאשם ממרחק של 100-200 מ', אך רק בהיותו כ-15 מ' ממנו**, הנאשם יצא לפניה, ועידו לא הספיק להגיב (עמ' 140 ש' 31-32, עמ' 175 לפרו'). התרשמותי מעדותו של עידו הירש תובא להלן, אולם אעיר מיד כי לא אוכל לקבוע ממצאים על פיה ביחס לאופן התרחשות התאונה.

74. לשם הכרעה במחלוקת, על בית המשפט לקבוע אם היתה לנאשם אפשרות למנוע את התאונה. מומחה



התביעה הציג אפשרות לבחון סוגיה זו נוכח הצבת נתונים מספריים בגורמים הבאים: שדה הראייה, מהירות הנסיעה וזמן התגובה. הנתונים המספריים שהוצבו ע"י התביעה בגורמים הנ"ל, מעידים על כך שהיה על הנאשם להבחין ברוכב לפני תחילת הפנייה, לתת לרוכב זכות קדימה טרם פניית הנאשם שמאלה (תקנה 64 לת"ת) וכך היה ביכולתו של הנאשם למנוע את התאונה.

75. מצד שני, הוצגה בפניי אפשרות נוספת, סבירה לא פחות, המציבה בפרמטרים הנ"ל נתונים מספריים אחרים, אפשרות זו הנה ממשית ובעלת עיגון בראיות, והיא מובילה למסקנה כי הנאשם נהג כחוק, הביט לכוונים הרלוונטיים טרם הפניה, ולמרות זאת לא היה ביכולתו להבחין באופנוע בטרם החל לפנות שמאלה, כך שלא היה ביכולתו של הנאשם למנוע את התאונה.

בנסיבות אלו, הונח ספק סביר בדבר אשמת הנאשם.

עדויות של מר עידו הירש, נפגע העבירה:

76. עידו העיד בישיבת יום 28.12.14 ובישיבת יום 15.3.15. בעדותו (עמ' 137-140) מסר כי בסיום יום העבודה, טיפל באופנועו - החליף שמן וניקה את מסנני האוויר, לאחר מכן עשה "סיבוב בדיקה" לבדוק שהאופנוע בסדר, סיבוב שערך בעליות של הפארק בכפר תבור ליד ביתו, כשנשאל מהו הרחוב בו בחן את העליות והירידות השיב: "אני חושב שדרות קק"ל. הרחוב הראשי של הכפר, שמוביל מהכניסה לכפר ועד לבית העלמין שבסוף העלייה של הפארק". כשהחל לרדת את הירידה של הפארק, במהירות של 40-50 קמ"ש, בא רכב הנאשם, פנה שמאלה ישר ומהר לשכונת השקדים מבלי לתת לעידו זכות קדימה ולכן ארעה ההתנגשות. לדידו, לא יכול היה למנוע את התאונה, שכן הבחין בנאשם ממרחק של 100-200 מטרים והנאשם פנה במהירות שמאלה, עת המרחק ביניהם היה כ-15 מטרים בלבד. עידו שיקף היותו ללא קסדה, ללא ביטוח, ללא רישיון רכב תקף, ללא אורות, ללא לוחית זיהוי וכי נהג באופנוע שטח בכביש.

77. בעת התאונה היה עידו הירש נער כבן 19. עידו נפגע פגיעה רב מערכתית, לרבות בראשו, היה מחוסר הכרה כשנה וחצי, לקה בעיוורון, נעזר כיום בכסא גלגלים עקב שיתוק מלא בצדו השמאלי של גופו ותפקוד לקוי של הגפיים בצדו הימני של גופו. עידו תלוי תלות מלאה באחרים, מטופל תרופתית, לרבות באמצעות קנאביס רפואי, ומקבל טיפולי פיזיותרפיה, הידרותרפיה ועוד.

78. עובר לתאונה עידו היה בריא מבחינה נוירולוגית, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, עבד במוסך לאופנועים, ולמרות מחלת הקרוהן, בגינה לא גויס לצה"ל, כל חייו היו לפניו.

79. לפי חוות דעת רפואית משנת 2012, שצורפה לבקשת התביעה להעיד את עידו הירש ולא הוגשה כמוצג



(קבילות חוות הדעת לא נבחנה, אך אתייחס לאמור בה ככל שאין בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשם), עידו נפגע במוחו, פגיעה דו צדדית, בעוצמה גדולה מאד, שהותירה חבלה מוחית, עם שברים מורכבים של עצמות הגולגולת והפנים, בוצעו ניתוחי הצלת חיים ואובחנה תרדמת. רופאיו פעלו להצלת תפקודים מוחיים ככל שניתן, אולם עידו לוקה בנכות קשה בתחום הניירולוגי.

מן המסמך הרפואי הנ"ל (עמ' 3) עולה כי ב-7.6.09 שהה עידו בבית לוינשטיין כשהוא בהכרה, עם "אפקט תואם, התמצאות חלקית בזמן ובמצב. הדיבור היה שוטף" בהמשך נרשם כי "אף שטען שרואה לא נמצאה לכך עדות אובייקטיבית. ההתמצאות היתה מלאה למעט התמצאות חלקית בזמן. פתר תרגילי חשבון פשוט עם קושי בחילוק. **היו קשיי זיכרון** ודעיכת קשב מלווה במוסחות".

לפי אותו מסמך, בבדיקה מיום 30.10.12, עידו "מתמצא בזמן וחלקית במצב...עונה לשאלות לעניין בקול מונוטוני יחסית. מבנה המשפט והתחביר תקינים. שיתוף פעולה טוב...לא ראה בשתי העיניים... ללא שהיה מודע לכך...זיהה נכון את שמות אצבעותיו. איית נכון את המלה 'התעמלות' קדימה אבל חזר נכון רק על 3 אותיות בסדר הפוך. הבנת משלים היתה קונקרטיית". אין בבדיקה משנת 2012 התייחסות ליכולת הזיכרון.

80. **אודות הכשרות להעיד: סעיף 2 לפקודת הראיות** קובע את הכלל לפיו הכל כשרים לעדות, אלא אם נאמר במפורש אחרת. החריגים לכלל הכשרות מפורטים בחוק וגובשו בהלכה הפסוקה. בפסיקה, שאלת הכשרות להעיד נבחנה בעיקר בזיקה לבעלי לקות נפשית או שכלית ונקבע מבחן המורכב משני תנאים: מהבנת משמעות האזהרה המחייבת להעיד אמת, ומן היכולת לשקף את החוויה שקלט בחושיו (י. קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון מהדורת תש"ע-2009 בעמ' 518-508, ובפרט ההערות בעמ' 509 תחת פסקה ג' ובעמ' 517 תחת פסקה 4).

81. **ביחס ליכולת הזיכרון:** השאלה אם עד, הסובל מפגיעה מוחית, מסוגל לזכור את פרטי האירוע, הוכרה בפסיקה **כשאלה שבמומחיות** (ע"פ 4091/90 סבג נ' **מדינת ישראל**).

82. כך או כך, יש להבחין בין שאלת קבילותה של העדות לבין שאלת משקלה (ע"פ 5339/98 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד נו(3) 769 (1999)).

83. שוכנעתי כי עידו כשיר להעיד. עידו מסר עדות בהיותו כבן 27, ענה תשובות ענייניות לרוב השאלות שנשאל. התרשמתי כי הבין שהוא מעיד בבית המשפט אודות התאונה דנן ונדרש לומר אמת. לא הונחה בפניי חוות דעת רפואית, עדכנית או אחרת, המשקפת העדר כושר העדה במבחן הכפול שהוצג לעיל ולא זיהיתי פגם בכושר ההעדה, אף שלעיתים דעתו של עידו היתה מוסחת והיה צורך לחזור על שאלות מספר פעמים.

84. שונה התרשמתי ממשקל עדות העד אודות התאונה דנן.

התרשמות בית המשפט מעד המעיד בפניו מקורה בתנועות ותגובות על דוכן העדים, דוגמת קשר עין, עקימת שפתיים, שטף דיבור או היסוס, רעידת קול, נימת דברים, הסמקה, חיזור, חיכוך הידיים בבגד או זו בזו וכיוצא. בית



המשפט צופה בהתנהגות העד על דוכן העדים ומתרשם מתגובותיו, תנועותיו, הבעות פניו ואופן דיבורו. אלו, בשילוב עם תוכן דברי העד ובחינה השוואתית בין תוכן העדות לבין שאר הראיות בתיק, היא הדרך בה מתגבשת מסקנת בית המשפט אם אמת או שקר בפי העד (ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל עמ' 218, ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני פסקה 27-29, ע"פ 8649/11 אבום נ' מדינת ישראל פסקה 26).

על רקע מצבו הפיזיולוגי והנזירולוגי של עידו, לא ניתן להתרשם מסימני אמת העולים מדרך דיבורו, מתנועות גופו ומהבעות פניו. התרשמות בית המשפט מצטמצמת לתוכן עדותו ולמידת השתלבות התכנים עם הראיות האחרות.

85. עידו העיד בבית המשפט ביום 28.12.14 וביום 15.3.15, בחלוף כמעט 8 שנים ממועד התאונה.

אין מחלוקת כי היה מחוסר הכרה לאורך שנה וחצי.

בבדיקה משנת 2009, כפי שנרשם במסמך הנ"ל, אובחנו "קשיי זיכרון".

בבדיקה משנת 2012 היתה התמצאות חלקית בזמן ומצב, תוך הצגת פגיעה מוחית משמעותית, ללא התייחסות ליכולת הזיכרון.

עידו מסר בעדותו מיום 28.12.14, עמ' 149 ש' 25-27 לפרוטוקול, כי מאז שנת 2009, מבחינת היכולת לזכור את התאונה, מצבו זהה. ניתן לעיין שוב במסמך הנ"ל בדבר קשיי זכרון בשנת 2009.

86. במהלך העדות, עידו לא זכר שמות רחובות (עמ' 175-177) ואף לא זכר את שם הרחוב בו הוא גר (עמ' 176 ש' 25-28 לפר' 15.3.15), אך זכר את שכונת השקדים, את הפארק ואת רחוב קק"ל, שלושת המוקדים הקשורים בגרסתו אודות יום התאונה.

עידו גילה בעדותו קושי בהתמצאות בזמנים. בעדותו מיום 15.3.15 נשאל מתי היה בבימ"ש והשיב כי הגיע לבימ"ש שבוע קודם לכן (עמ' 161 ש' 21-27 לפר'). בפועל, מועד העדות הקודם היה ביום 28.12.14, כחודשיים וחצי קודם לכן. התובע ניסה להסביר כי לעידו בעיית זיכרון לטווח הקצר, אך לא הובאה חוות דעת מומחה בנדון, ספק אם 3 חודשים הם טווח זמן קצר, וממילא זכר עידו את עצם היותו בעבר בבימ"ש ורק הערכת הזמנים היתה שגויה, כך שספק אם יש בנקודה זו מקום להבחנה בין זיכרון לטווח קצר או ארוך.

בעיית זכרון דומה עלתה ביחס לפרק הזמן שעבר בין החקירה המשטרתית לעדותו מיום 28.12.14 (פרוטוקול מיום 28.12.14 עמ' 144 ש' 15-31, עמ' 145 ש' 10-17) והעד אף לא זכר אם העיד בבית המשפט בהליך האזרחי שהסתיים (עמ' 148 ש' 14-17).



מעבר לכך, העד לא ידע לומר מהו המועד בו שבה אליו הכרתו ואף לא את השנה בה אירע אירוע זה, שלכל הדעות הנו נקודת ציון מהותית בחייו (עמ' 145 ש' 23-26). לקח לעד זמן להיזכר היכן היה עת שבה אליו הכרתו (עמ' 142 ש' 1-2).

אל מול בעיית ההתמצאות בזמנים שגילה ביחס למועדי העדות, החקירה והתרדמת, ידע עידו לספר בפרטי פרטים ולפי לוח זמנים מדויק על מעשיו בשעות שקדמו לתאונה (פרו' 28.12.14 עמ' 137-140, עמ' 155 ש' 17-18).

לא ניתן הסבר רפואי או לגיטימי אחר לפער בין הזיכרון המדויק של מקום, תאריך ושעות הקשורים ביום התאונה לבין העדר יכולת לזכור, ולו על דרך אומדן, אם חלפו ימים או חודשים מאז העיד בבית המשפט במועד קודם, מאז נחקר במשטרה טרם עדותו ובאיזו שנה התעורר מן התרדמת, כמו גם שם הרחוב בו הוא גר.

87. במהלך עדותו בבית המשפט, שיקף עידו את שיחותיו עם בני משפחתו ביחס לאירוע התאונה, באופן המעלה תהייה אם המידע שמסר בבית המשפט נובע מחווייתו האישית, הזכורה לו, או ממידע שקיבל מבני המשפחה לאורך השנים ונטמע בזיכרונו.

כך מסר בפרוטוקול מיום 28.12.14 עמ' 141 ש' 21-26: **"...אני חושב שמצאו אותי ליד המדרכה...סיפרו לי...לא זוכר בדיוק מי".**

בפרוטוקול מיום 28.12.14 עמ' 142 ש' 3-4: **"ש. עם מי דיברת על התאונה. ת. עם משפחה, אמא, אבא".**
בעמ' 145 ש' 31-32 עד עמ' 146 ש' 1-4: **"ש. מי עזר לך לזכור מה קרה...ת. אבא, אמא והמשפחה. ש. מי עוד. ת. האחים והסבתא. ש. כולם עזרו לך להזכר לאט לאט מה קרה בתאונה. ת. כן".**

עמ' 149 ש' 7-14: **"ש. בשנה הזאת אני מבין שדיברת עם אבא על כל נסיבות התאונה, ועם האחים, כולם. ת. כן... ש. בית המשפט שאל את אבא אם אתה מדבר על התאונה, ואבא אמר שלא. זה נכון שלא דיברת על התאונה מאז שהתעוררת. ת. דיברתי על התאונה".**

פרוטוקול מיום 28.12.14 עמ' 151 ש' 8-15: **"ש. מקריא לך מההודעה שלך מיום 7.10.14 ... אתה יודע מה השבת לגייסיס על השאלה באיזה חודש או שנה סיימת לימודים... שאינך זוכר חודש ושנה... ש. איך נזכרת היום שזה 2005. ת. ...כי גם דיברתי עם אבא וסיכמנו את הדברים והוא אמר לי בשנת 2005".**

עמ' 152 ש' 10-12: **"ש. אבא ואתה הזכרתם אחד לשני את הפרטים של התאונה, איפה נסעת, מאיפה הגיע הרכב האחר, שמות רחובות. ת. כן".**

לכך יש להוסיף הפניות לעמ' 162 ש' 17-19, עמ' 164 ש' 1, עמ' 169 ש' 14-15, באותו עניין ובדבר אופן ההתמודדות עם שאלות שאין לעד תשובה בעניין על דרך של פניה לסיוע בן משפחה.

88. בנסיבות האמורות, נזקק בית המשפט לעדויות מומחים ולחוות דעת רפואיות על מנת להכריע אם עסקינן בזיכרון אישי אם לאו. אין לבית המשפט את הכלים



הדרושים לשם כך מבלי שתונח בפניו התשתית הרפואית הרלוונטית.

כפי שצוין קודם לכן, אין די בהתרשמות מן העד ומאופן העדתו, שכן השאלה אם מסוגל עידו, לאור מה שעבר עליו, לזכור את פרטי האירוע, והאם זכר אותם בפועל, הנה שאלה שבמומחיות. רק מומחה יוכל לקבוע אם לאור טיב החבלה בראשו של עידו, תהליך החלמתו לאורך 7.5 שנים והשיח המשפחתי רב-ההיקף אודות התאונה, ניתן לסמוך על זכרונו (לשם השוואה ניתן לעיין בע"פ 4091/90 סבג נ' מדינת ישראל).

89. התביעה לא הציגה מסמך רפואי עדכני, הגם שהסנגור עתר להצגת מסמך בנדון. הסנגור אף עתר לבדיקתו של עידו ע"י מומחה מטעם ההגנה, אך התביעה התנגדה גם לכך בטענה כי מדובר בבקשה עולבת הפוגעת בעד. בית המשפט התיר העדת העד ללא בדיקת מומחה מטעם ההגנה, אולם הובהר כי "אין החלטתי מונעת מן הצדדים לחזור ולטעון בסיכומיהם למשקל עדות העד ולהביא ראיות אחרות לתמיכה בנטען. שיקולים אלה יבחנו במסגרת הכרעת הדין". למרות שהובהר כי משקל העדות יקבע בשים לב לראיות שיוצגו בפני בית המשפט, אף ראייה בדבר כשרות העד להעיד או בדבר יכולת הזיכרון של העד, לא הוצגה ע"י התביעה.

90. מן המקובץ נגזר משקלה הראייתי של עדות מר עידו הירש, והנני קובעת כי לא ניתן לבסס על עדות העד ממצאים ברמת הוודאות הנדרשת לשם הרשעה בפלילים.

התמשכות ההליך:

91. התאונה ארעה ביום 6.3.07. כתב האישום הוגש למעלה משנה ו-3 חודשים לאחר מכן ביום 17.6.08. הכרעת הדין ניתנת ביום 27.6.16, בחלוף 8 שנים ממועד הגשת כתב האישום.

התביעה המשטרית פועלת בחריצות ובמקצועיות בתיקים רבים, אך בתיק יחיד וחריג זה התמשכות ההליכים נבעה מהתנהלות בלתי תקינה של התביעה, אשר מעבר לשיהוי בהגשת כתב האישום, לא בחנה כראוי את תיק החקירה טרם הגשת כתב האישום ולכן הגישה בקשות דחייה (שחלקן נענו בשלילה) לשם בחינה חוזרת של התיק והצגת עמדתה בתיק, הבחינה החלה ב-7/2009 והסתיימה ב-10/2012. בנוסף, התביעה לא קיימה החלטות בית המשפט ולא עמדה בלוחות זמנים שהותוו לשם הגשת מסמכים. דחיות נתבקשו כיון שהתביעה לא היתה ערוכה לחלק מן הדיונים.

בנוסף, הנפגע עידו הירש התעורר מתרדמת כעבור שנה וחצי ממועד התאונה ו-3 חודשים בלבד לאחר הגשת כתב האישום (ר' מסמך רפואי), אך התביעה לא היתה ערה לכך, ולכן עתרה לחקירתו ולשמיעת עדותו רק בסוף שנת 2014, בחלוף 7.5 שנים ממועד התאונה וכעבור 6 שנים מעת ששבה אליו הכרתו של העד. שמיעת ראיות הצדדים, לרבות ראיות הזמה, הסתיימה כבר בשנת 2013, והבקשה לשמיעת עדות הנפגע הוגשה לאחר שמיעת ראיות ההזמה וטרם הדיון שנקבע לשמיעת הראיות לסתור. עדותו של הנפגע, עידו הירש, הנה עדות מרכזית, ולכן שמיעתה הביאה לקבלת בקשת ההגנה לשמיעה מחדש של מומחה ועדים.



גורמי החקירה לא תפסו "בזמן אמת" את האופנוע המעורב בתאונה, ולכן לא ניתנה אפשרות למומחה ההגנה לבדקו עת ערך חוות דעתו המקורית ולהתייחס לכך בעת שהעיד בבית המשפט. במהלך עדותו של עידו הירש התברר כי אביו מודע למיקום האופנוע. בגין האמור, נדחו דיונים נוספים לשם בדיקת האופנוע ע"י מומחה ההגנה ולשם עריכת חוות דעת עדכניות. בהמשך נחקרו מומחים ביחס לסוגיות מהותיות הנובעות מבדיקה מאוחרת חיונית זו.

92. מדובר במקרה ייחודי. התאונה ותוצאותיה מחייבות התייחסות רגישה ועניינית לנושא האישום וקיימת חשיבות ציבורית לחשיפת האמת במלואה. מכאן מתחייבת עריכת איזון בין שיקולים אלה לבין התנהלות התביעה, עינני הדין לנאשם ושיקולי יעילות ההליך. איזון זה הוביל להתמשכות ההליכים עד עתה.

סיכום ומסקנות:

93. כמי שנושאת בנטל ההוכחה, על המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי גרסתה לפיה נהיגתו חסרת הזהירות של הנאשם היא שגרמה לתאונה ולתוצאותיה - היא התוצאה הנכונה, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. הנאשם, לעומת זאת, די לו שיצביע על ספק סביר ויראה כי הגרסה לה הוא טוען הנה אפשרות מתקבלת על הדעת, ממשית, שיש לה אחיזה בחומר הראיות ואינה בבחינת השערה נטולת בסיס ראיתי או אפשרות תאורטית גרידא (י. קדמי "על הראיות" מהדורת תש"ע 2009, חלק רביעי עמ' 1666-1681, וכן עפ"ת (נצ') 6698-04-11 בן פתחי גבן נ' מדינת ישראל, עפ"ת (נצ') 29561-07-10 זועבי נ' מדינת ישראל).

94. המדובר בתאונה שהתרחשה בשעת חשכה, מקום בו קיימת תאורת רחוב בלבד. הנאשם נהג במהירות אפסית, הביט קדימה ושמאלה טרם פנייתו, ולאחר התאונה ניגש מיד לנפגע והגיש לו סיוע רפואי. הנפגע, לעומת זאת, נהג בכביש באופנוע שטח, עם ליקויי בטיחות במערכת הבלמים ובצמיגים, נסע ללא מערכת תאורה, ללא קסדה, במהירות מופרזת, ורכב בצדו השמאלי של נתיב נסיעתו עד כדי אפשרות של סטייה לנתיב הנסיעה הנגדי. שדה הראיה של הרוכב פתוח למרחק ניכר, הרוכב מסר שהבחין בנאשם ממרחק ניכר, ולמרות זאת לא הקפיד לרכב בצדו הימני של נתיב נסיעתו, כחוק. בדיעבד ברור כי לו נהג הרוכב כחוק, התאונה היתה נמנעת.

בנסיבות אלו, עולה שאלת יכולת הנאשם לצפות את נהיגתו הרשלנית של הנפגע ולמנוע את התאונה. משכך, היה על התביעה להציג ראיות ברורות להוכחת אחריות הנאשם לקרות התאונה.

95. כעולה מניתוח הראיות, כשלה התביעה בהוכחת האמור. הבוחן המשטרתי מר גסיס המליץ על סגירת התיק כנגד הנאשם, ללא תלות בכוון הגעת האופנוע. אף שהמלצה סותרת נשמעה מפי מומחה התביעה מר נועם בגינסקי, אין בה כדי "למחוק" את עמדתו המקצועית של הבוחן, שהיה היחיד שבחן את זירת התאונה בסמוך לאחר התרחשותה. מובן שעצם הסתירה בין המלצות שני מומחי-התביעה מחייבת את התביעה בזהירות יתרה, שלא ננקטה. בקביעות המומחים אין אחדות ביחס למקום האימפקט, ניסוי שדה ראיה בוצע ותועד באופן רשלני שאינו מאפשר הסתמכות על הממצאים שנקבעו במסגרתו, למרות החלטת בית המשפט כי הצדדים יוכלו לטעון



למשקל עדותו של עידו הירש, לא הוצגה חוות דעת רפואית המעגנת את יכולתו לזכור את התאונה, מהירות כלי הרכב המעורבים לא נקבעה, התאמת נזקים לא בוצעה, שחזור עם הנאשם לא נעשה, וסתירות בחוות דעת הבוחן ביחס למיקום הנזקים בכלי הרכב וביחס לכיוון הגעת האופנוע לא יושבו. בשל כל אלה, חסרים בידי בית המשפט נתונים עובדתיים מהותיים ליישוב המחלוקת, והנתונים שהוכחו מתיישבים הן עם המסקנה בדבר הרשעת הנאשם והן עם מסקנה בדבר זיכוי.

96. **היות שהראיות אינן מובילות למסקנה אחת ויחידה בדבר הרשעת הנאשם, זוכה הנאשם מחמת הספק.**

המזכירות תשלח לב"כ הצדדים.

ניתנו היום, א' תמוז תשע"ו, 07 יולי 2016, בהעדר הצדדים.